

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρέπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21).

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» • ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2002 • ΤΕΥΧΟΣ 23

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἔνοχη σιωπή τῶν ὑποκριτῶν.....	σελ. 1
Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς Ἰησοῦς ὁ μόνος Σωτὴρ τοῦ κόσμου	σελ. 2
Περί τῆς ἀληθοῦς ἐρμηνείας τοῦ ΛΘ΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνος.....	σελ. 4
Στόν ἀπόηχο τοῦ ἐφετινοῦ Πάσχα. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ «ἀναστάσεις» τῶν θεῶν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας	σελ. 6
Νέα μέθοδος γιὰ τὴν ἔνωση μέ τούς Ἀντιχαλκηδόνιους Μονοφυσίτας;.....	σελ. 9
Ἡ μετενσάρκωση ἀσυμβίβαστη μέ τὴν ὀρθόδοξη πίστη.....	σελ. 11
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 15
Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου: Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.....	σελ. 18

Ἡ ἔνοχη σιωπή τῶν ὑποκριτῶν

Οἱ μῆνες Μάρτιος καὶ Ἀπρίλιος ὑπῆρξαν πλούσιοι σέ νεοταξική ἀποτελεσματικότητα.

Διαθρησκειακοὶ διάλογοι γιὰ τὴν προώθηση τῆς νέας τάξεως θρησκευτικῶν πραγμάτων ἀπὸ τὴ μία πλευρά. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, γενεαγονία τῶν Παλαιστινίων γιὰ τὴν προώθηση τῶν πολιτικῶν, οἰκονομικῶν καὶ γεωστρατηγικῶν συμφερόντων τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν μεσσιανικῶν του προσδοκιῶν. Βολικὴ δικαιολογία καὶ στίς δύο περιπτώσεις ἡ ἀναγκαιότητα συστρατεύσεως γιὰ τὴν πάταξη τῆς τρομοκρατίας.

Μόνο πού στὴ δεύτερη περίπτωση ἓνα ὀλό-

κληρο κράτος, τὸ Ἰσραὴλ, μετετρέπη σέ τρομοκρατὴ «γιὰ νά πατάξει τὴν τρομοκρατία». Συμβαίνει, βέβαια, ἀντικειμενικά τόσο πολὺ νά τὸ ἐξυπηρετεῖ ἡ τρομοκρατία. Δι' αὐτῆς προωθεῖ ἄριστα τὴν «τελικὴ λύση» τοῦ μεσανατολικοῦ προβλήματος διὰ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν Παλαιστινίων.

Ἡ ἀνθρωπότητα ἔγινε στό δίμηνο αὐτὸ μάρτυρας ἑνὸς ἀπάνθρωπου ἐγκλήματος πού ἐκτυλίχθηκε στὰ ἴδια χῶματα πού δύο χιλιάδες χρόνια πρὶν ἔλαβε χώρα τὸ Θεῖο Δράμα. Στὸ νοῦ μας ἦλθε τὸ τροπάριο πού ψάλαμε στὸν ἔσπερινό τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. «Λαὸς δυσσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά;

“Ίνα τί τήν ζωήν τῶν ἀπάντων θανάτῳ κατεδί-
κασε;». Διαχρονική ἢ ἐπικαιρότητά του.

Τό σιωνιστικό Ἰσραήλ συναγωνίστηκε ἐπά-
ξια, ἴσως καί νά ξεπέρασε τή ναζιστική Γερμα-
νία σέ ἀπανθρωπία καί κυνισμό. Οἱ ἐν ψυχρῶ
δολοφονίες ἀμάχων, γυναικῶν καί μικρῶν
παιδιῶν ἐνεγράφησαν στό ἐνεργητικό του καί
δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά.

Ποῦ εἶναι αὐτοί πού μέ τόση εὐκολία βομ-
βάριζαν σέ Κοσσυφοπέδιο καί Ἀφγανιστάν;
Ποῦ εἶναι οἱ αὐτοδιορισθέντες φύλακες τῆς
διεθνούς ἀσφάλειας καί εἰρήνης; Ποῦ εἶναι οἱ
ὑπερασπιστές τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐθνικῶν
καί θρησκευτικῶν μειονοτήτων; Ποῦ εἶναι
αὐτοί πού ἔστησαν τό Διεθνές Δικαστήριο τῆς
Χάγης γιά ἐγκλήματα πολέμου; Ποῦ εἶναι
αὐτοί πού χαλοῦσαν τόν κόσμο μέ τά ἐλεγχόμε-

να ἀπό αὐτούς ΜΜΕ; Ἡ ἔνοχη σιωπή τους
ἀπεκάλυψε γιά ἄλλη μιά φορά τήν ὑποκρισία
τους. Καί νά ἦταν μόνον ἡ σιωπή! Ἐφθασαν
στό σημεῖο νά δικαιώνουν τούς θύτες καί νά
καταδικάζουν τά θύματα. Χαρακτηριστική ἡ
δήλωση τῆς Μαντλίν Ὀλμπράιτ, πρώην Ὑ-
πουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α. «Εἶναι σα-
φές ὅτι τό Ἰσραήλ δέχεται ἐπίθεση. Αὐτό εἶναι
πέραν πάσης συζητήσεως.»

Ἐμεῖς βέβαια γνωρίζοντας ὅτι «τό ἄδικον
οὐκ εὐλογεῖται» καί ὅτι μετά τή Μεγάλη Πα-
ρασκευή ἔρχεται ἡ Ἀνάσταση ἐξακολουθοῦμε
νά ἐπιμένουμε, νά προσευχόμαστε καί νά ἐλπί-
ζουμε. Ἐστω καί ἂν ἡ Ἀνάσταση φαίνεται νά
ἀργεῖ πολύ ἐφέτος στήν Παλαιστίνη.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΣΤΑΥΡΩΘΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣ ΙΗΣΟΥΣ Ο ΜΟΝΟΣ ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Γεωργίου,
Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους

Εσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοί πηγάζης τήν
ἄφεσιν· ἐκεντήθης τήν πλευράν, ἵνα
κρουνούς ζωῆς ἀναδύσης μοι· τοῖς
ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγώ τῷ δάθει τῶν πα-
θημάτων σου, τό ὕψος τοῦ κράτους σου πι-
στούμενος κρᾶζω σοί· ζωοδότα Χριστέ, δόξα
καί τῷ Σταυρῷ, Σῶτερ καί τῷ Πάθει σου».

Κατά τόν Ὁρθοῦ τῆς Μεγάλης Παρα-
σκευῆς ἀτενίζουμε νοερώς τόν ἐπί τοῦ Σταυ-
ροῦ κρεμάμενον Κύριον τῆς Δόξης καί ψάλ-
λουμε μέ τήν ἀγία μας Ἐκκλησία τούς λόγους
τοῦ ἀνωτέρω τροπαρίου τῶν Μακαρισμῶν.

Πράγματι ὁ Κύριος ἔπαθε, «ἐσταυρώθη δι'
ἐμέ».

Οἱ ἁμαρτίες ὄλων τῶν ἀνθρώπων καί οἱ ἰδι-
κές μου ἁμαρτίες εἶναι ὑπεύθυνες γιά τά ἅγια
Πάθη τοῦ Κυρίου.

Ὅταν συνειδητοποιήσουμε καί ὅσο συνει-
δητοποιοῦμε αὐτή τήν ἀλήθεια, ἔρχεται στήν
ψυχή μας μετάνοια, κατάνυξις καί ἀγάπη πρὸς
τόν θυσιασθέντα Κύριο.

Ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Κυρίου πηγάζει ἡ
ἄφεσις. Τό αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «καθαρί-
ζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰω. α' 7).
Τρώγουμε καί πίνουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα
Του κατά τήν θεία Εὐχαριστία εἰς ἄφεσιν
ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον.

Ποῖός ἁμαρτωλός ἄνθρωπος, ὅσο ἁμαρτω-
λός καί ἂν εἶναι, ὅταν μετανοῇ καί ζητῇ συγ-
χώρησι ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο, δέν θά λάβῃ
πλουσιοπάροχα ἄφεσι καί δέν θά νοιώσῃ τήν
συγχωροῦσα ἀγάπη Του;

Εὐλαδῆς Ἀγιορείτης μοναχός, πού μεσήλιξ
ἀπέθνησκε ἀπό ἀνίατη ἀσθένεια, εἶπε: «Μέ
τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ ἀγωνίσθηκα, ὅπως ὄφειλα
ὡς μοναχός. Τώρα δέν ἐλπίζω στίς ἀρετές μου
καί στόν ἀγῶνα μου. Μόνο στό αἷμα τοῦ Ἐ-
σταυρωμένου ἐλπίζω».

Πράγματι, τί θά εἴμεθα χωρίς τήν θυσία τοῦ
Χριστοῦ; Θά μᾶς ἔσωζαν οἱ πραγματικές ἢ ὑποτι-
θέμενες ἀρετές μας, χωρίς τό ἔλεός Του, πού τόσο
πλούσια φανερώθηκε στήν σταυρική του θυσία;

Ο βουδιστής μοναχός Soma Ram Thero, πού καταδικάστηκε σέ θάνατο γιά πολιτικούς λόγους, έζητησε τήν παραμονή τής έκτελέσεώς του νά βαπτισθῆ, γιατί, ὅπως εἶπε, συνάντησε τήν συγχώρησι μόνο στόν Ἰησοῦ Χριστό καί σέ καμμιά ἄλλη ἀπό τίς γνωστές θρησκείες. Γι' αὐτό ἄλλωστε ὁ Κύριος μᾶς καλεῖ κοντά Του, γιά νά μᾶς παράσχη τήν ὄντως ἀνάπαυσι συγχωρώντας τίς ἁμαρτίες μας: «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. ια' 28).

«Ἐκεντήθησ τήν πλευράν, ἵνα κρουνοῦς ζωῆς ἀναβλύσης μοι»

Ἐάν μόνον μᾶς συγχωρεῖ ἄλλα καί μᾶς ζωοποιεῖ. Ἐάν μόνον μᾶς συγχωροῦσε, τό ἔργο Του θά ἦταν ἡμιτελές. Ἡ ἁμαρτία μας προεκάλεσε τόν χωρισμό μας ἀπό τήν Ὀντως Ζωή, τόν Τριαδικό Θεό, καί ἔτσι μᾶς κατέπιε ὁ θάνατος, καθὼς θεολογεῖ καί ὁ θεοφάντωρ Μέγας Βασίλειος.

Κοινωνοῦντες κατά τό δυνατόν ἀξίως τό πανάγιο καί ζωοποιό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ συγχωρούμεθα καί ζωοποιούμεθα. Ἡ αἰώνιος ζωή, δηλαδή ἡ Θεία Ζωή Του, γίνεται καί ἰδική μας ζωή. Ἡ σωτηρία μας ἀρχίζει μέ τήν συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν μας καί ὀλοκληρώνεται μέ τήν ζωοποίησί μας ἀπό τόν Χριστό. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς εἶναι ὁ Ζωοδότης, καθὼς ὁ ἴδιος τό εἶπε: «Ἐγὼ εἰμί ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰω. ια' 25).

Πιστεύουμε στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Θεάνθρωπο, ὡς τόν μοναδικό Σωτήρα καί Λυτρωτή μας, γιατί μόνον αὐτός ἐνίκησε τόν θάνατο, τήν ἁμαρτία καί τόν διάβολο καί δι' Αὐτοῦ καί ἐν Αὐτῷ μετέχουμε καί ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ στήν νίκη Του καί γινόμεθα αἰώνιοι καί ἀθάνατοι. Τά πρῶην τέκνα τοῦ θανάτου γινόμεθα «υἱοὶ τῆς Ἀναστάσεως» (Λουκ. κ' 37). Αὐτή εἶναι ἡ χαρά μας, πού κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου εἶναι «πεπληρωμένη» (Ἰω. ιστ' 24), δηλαδή τελεία.

«Τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν παθημάτων σου, τό ὕψος τοῦ κράτους σου πιστούμενος κράζω σοι. ζωοδότα Χριστέ, δόξα καί τῷ Σταυρῷ, Σῶτερ καί τῷ Πάθει σου».

Τό δάθος τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύει τό ὕψος τοῦ κράτους του. Κατήλθε στόν Ἄδη, ἀλλά γιά νά τόν ἐξουδετερώσῃ, νά τόν καταργήσῃ. «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον (τό κεντρί πού δηλητηριάζει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους), ποῦ σου Ἄδη τό νίκος;».

Θανάτῳ (μέ τόν θάνατό Του) θάνατον (τό δικό μας θάνατο) ἐπάτησε. Στόν Σταυρό Του φανερώνεται ἡ ἀπειρος ἀγάπη Του, ἀλλά καί ἡ παντοδυναμία Του. Αὐτεξουσίως ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἔτσι, κατά τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, δόξα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Σταυρός Του.

Παρακαλοῦμε τόν Κύριο νά μᾶς δώσῃ εὐγνώμονα καρδιά καί αἴσθησι τοῦ μυστηρίου τοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Οἱ Χριστιανοί, καί μάλιστα οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἴμεθα ἰδιαίτερα ἡλεημένοι ἀπό τόν Κύριο, ἀφοῦ «εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ». Μόνον ἐμεῖς παρελάβαμε ἀπό τοὺς αὐτόπτας τοῦ Λόγου, τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, τήν ἀλήθεια περί τοῦ Κυρίου, ὅπως βεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Ἐγὼ γάρ παρελάβον παρὰ τοῦ Κυρίου, ὃ καί παρέδωκα ὑμῖν» (Α' Κορ. ια' 23).

Ἐπάρχουν πολλές θρησκείες, ἀλλά μόνο μία Ἐκκλησία τοῦ σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Χριστοῦ.

Ἐπάρχουν πολλοὶ ἰδρυταὶ θρησκειῶν, ἀλλά μόνον ἓνας Σωτήρας.

Ἐπάρχουν πολλά θεωρούμενα ὡς ἱερά βιβλία, ἀλλά μόνο μία Διαθήκη, Παλαιά καί Νέα, συμφωνίας Θεοῦ καί ἀνθρώπων, καί ἓνα Εὐαγγέλιο.

Ἐπάρχουν πολλοὶ πιστευόμενοι ὡς θεοί, ἀλλά μόνον ἓνας ἔσταυρωμένος καί ἀναστημένος Θεάνθρωπος.

Ἐπάρχουν μονοθεϊστικές θρησκείες, ἀλλά μόνον ὁ Θεός τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι Θεός Τρισυπόστατος, πού ἀπό ἀπειρο ἀγάπη ἐξίσταται τοῦ ἑαυτοῦ Του καί προσφέρεται στά πλάσματά Του.

Μόνον ὁ ἄκτιστος Θεός τοῦ Εὐαγγελίου εἰσέρχεται στόν κόσμον μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειές Του γιά νά γίνῃ μεθεκτός ἀπό τά πλάσματά Του κατ' ἀναλογίαν τῆς δεκτικότητός των.

Καί μόνον ὁ Θεός, ὅπως πιστεύεται ἀπό τοὺς Ὁρθόδοξους, δέν ἔχει ἀνάγκη νά τιμωρήσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους γιά νά

τούς συγχωρήσει, όπως δικανικά αποφαίνονται οι έτεροδόξοι Χριστιανοί. Σέ εποχές πού διαθηρησιακές συναντήσεις και έκδηλώσεις τείνουν νά δώσουν τήν έντύπωση ότι όλες οι θρησκείες λυτρώνουν κατά κάποιον τρόπο τούς πιστούς τους και πολλοί αστήρικτοι και χλιαροί στήν πίστι παρασύρονται, έμεϊς, καθώς παρελάδαμε παρά τών 'Αγίων 'Αποστόλων και τών 'Αγίων Πατέρων, όμολογοϋμε τόν Κύριον 'Ιησοϋν Χριστόν, τόν σταυρωθέντα και αναστάντα, μοναδικό Σωτήρα και Λυτρωτή μας και τοϋ σύμπαντος κόσμου. Αυτόν πιστεύουμε, αυτόν όμολογοϋμε, αυτόν κηρύσσουμε, σ' αυτόν έλπίζουμε. 'Επαναλαμβάνουμε και έμεϊς οι έλάχιστοι τόν λόγο τοϋ 'Αποστόλου Πέτρου πρός τό Ιουδαϊκό Συνέδριο: «Οϋτός έστιν (ό Χριστός) ό λίθος ό έξουθενωθείς ύφ' ύμών τών οικοδομούντων, ό γενόμενος εις κεφαλήν γωνίας. Και οϋκ έστιν έν άλλω οϋδενί ή σωτηρία· οϋδέ γάρ όνομα έστιν έτερον ύπό τόν οϋρανόν τό δεδομένον έν ανθρώποις, έν ω̄ δεϊ σωθῆναι ήμᾶς» (Πράξ. δ' 11-12).

'Ο λόγος ό τοϋ Σταυροϋ ήταν και είναι για τούς 'Ιουδαίους σκάνδαλο και για τούς 'Ελληνες μωρία. Για τούς πιστούς όμως Χριστιανούς, Θεοϋ σοφία και δύναμις (Α' Κορ. α' 23-24).

Γνωρίζουμε ότι ή πίστις σέ Θεό ένανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα και αναστάντα δέν είναι εύκολη υπόθεσις. Οι 'Ιουδαίοι και οι

όπαδοί όλων τών θρησκειών πρέπει νά ξεπεράσουν τήν έννοια τοϋ άπροσίτου και άκοινωνήτου Θεοϋ και νά παύσουν νά θεωροϋν ότι ή πίστις σέ Υίο Θεοϋ άποτελεί βλασφημία, γιατί υποβιβάζει τόν άνενδεή Θεό σέ ανθρώπινα μέτρα. Και οι Έλληνες, δηλαδή οι οϋμανιστάι φιλόσοφοι, πρέπει νά ξεπεράσουν τήν άδυναμία τους νά δεχθοϋν Θεόν ύπερβατικόν ένανθρωπήσαντα. Στά σημεία αυτά ό άνθρωπος λόγος πρέπει νά σταυρωθῆ, για νά δεχθῆ τόν θεϊο Λόγο. Πώς νά δεχθοϋν ένανθρωπήσει τοϋ Θεοϋ, όσοι δέχονται τόν Θεό ως άξία ή ιδέα ή ως πρώτον κινοϋν άκίνητον και πιστεύουν ότι «Θεός άνθρωπω οϋ μείγνυται» (Πλάτων);

Διά τῆς πίστεως στον Χριστό ξεπερνούμε τά άδιέξοδα τῆς φθαρμένης λογικῆς μας και ύψωνόμαστε στήν έν Χριστῷ έλευθερία.

«Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν, Δέσποτα, και τήν 'Αγίαν σου 'Ανάστασιν δοξάζομεν».

Κύριε, φώτισε όλους τούς ανθρώπους και έμᾶς μέ τό άκτιστο φῶς τῆς 'Αναστάσεώς σου.

Χριστός 'Ανέστη!

'Αληθῶς 'Ανέστη!

'Ο Καθηγούμενος τῆς 'Ιεραῆς Μονῆς τοϋ 'Οσίου Γρηγορίου 'Αγίου 'Ορους

'Αρχιμ. Γεώργιος

'Αγιον Πάσχα 2002

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΛΘ' ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

τοϋ 'Αρχιμ. 'Επιφανίου Θεοδωροπούλου

Ελάχιστοι αναμφιδόλως Κανόνες τῆς 'Εκκλησίας ήμῶν παρανοοϋνται και παρερμηνεύονται τόσο πολύ, όσο ό ΛΘ' 'Αποστολικός Κανών. 'Επειδή δ' έσχάτως είδον τό φῶς δυό άκόμη παρανοήσεις τοϋ ειρημένου Κανόνος, εκρίναμεν αναγκαϊον νά διασαφήσωμεν δι' όλίγων τήν έννοιαν αϋτοϋ.

«Οί Πρεσβύτεροι και οι Διάκονοι», λέγει ό Κανών, «άνευ γνώμησ τοϋ 'Επισκόπου **μηδέν έπιτελείτωσαν**. Αϋτός γάρ έστιν ό πεπιστευμένος τόν λαόν τοϋ Κυρίου και τόν ύπερ τών ψυχῶν αϋτῶν λόγον άπαιτηθησόμενος».

Ποία άράγε είναι ή έννοια τῆς φράσεως «μηδέν έπιτελείτωσαν»; Τί ακριβῶς έννοεί εκείνο τό «μηδέν»; Είναι άπόλυτος ή έννοια αϋτοϋ ή σχετική και περιορισμένη;

Νομίζομεν, ότι άρκει νά έχη τις τόν κοινόν νοϋν, ίνα άποκρούση και άποκλείση πᾶσαν σκέψιν περι άπολύτου έννοιας. 'Η άπόλυτος έννοια θά ήτο **και φυσικῶς άδύνατος και λογικῶς άπαράδεκτος**. Διότι, έν έναντία περιπτώσει, θά έπρεπε νά είπωμεν ότι ό Κληρικός χρειάζεται άδεια τοϋ 'Επισκόπου και διά νά φάγη ή νά πίη ή νά κοιμηθῆ ή νά ένδυθῆ ή νά

περιπατήση. Ἄλλά τοῦτο θά ἦτο ἀδιανόητον.

Οὔτε ὁμως καί διά τās καθαρῶς ἐκκλησιαστικές ἐνεργείας αὐτοῦ χρειάζεται ἀδειαν τοῦ Ἐπισκόπου ὁ Κληρικός, ἐφ' ὅσον ἐνεργεῖ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ. Σκέπτεσθε τήν θέσιν Ἐπισκόπου τινός, οὔ οἱ Κληρικοί θά ἐξήτουν **καθ' ἐκάστην ἡμέραν** ἀδειαν, ἵνα τελῶσιν τά θεῖα Μυστήρια ἢ ἄλλας ἱεράς Ἀκολουθίας, ἢ ἵνα κηρύξωσιν, ἢ ἵνα νουθετήσωσι καί συμφιλιώσωσιν ἀντιμαχομένους, ἢ ἵνα συζητήσωσι μετά αἰρετικῶν ἢ ἵνα βοηθήσωσι πτωχοῦς, ἢ ἵνα δημοσιεύσωσι θεολογικάς διατριβάς ἢ γενικῶς θρησκευτικά βιβλία ἢ ἄρθρα κ.λπ.; Δέν θά ἠδύνατο νά ἐπαρκέσῃ εἰς τό ἀπαντᾶν, οὔτε καί ἐάν δέκα μόνον Κληρικούς εἶχε ὑπ' αὐτόν!...

Δι' οὐδέν λοιπόν τῶν ἀνωτέρω ἀπαιτεῖται ἀδεια τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐάν δέ τι αὐτῶν δέν τελεσθῆ ὡς δεῖ, τότε ὑπάρχει θεδαίως εὐθύνη διά τόν Κληρικόν, ἀλλ' εὐθύνη παραβάσεως ἄλλων Κανόνων ἢ παραδόσεων καί ἐθίμων, οὐχί δέ τοῦ ΛΘ' Ἀποστ. Κανόνος. Παράδειγμα: Ἱερεῦς τις, μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱ. Εὐαγγελίου, ἐρμηνεύει αὐτό εἰς τόν λαόν. Κατά τήν ὁμιλίαν δ' αὐτοῦ ἐκτρέπεται εἰς αἰσχρολογίας ἀφορήτους. Ἀναμφιβόλως πρέπει νά τιμωρηθῆ. Θά τιμωρηθῆ ὁμως οὐχί διότι δέν ἔλαβε πρό τοῦ κηρύγματος ἀδειαν τοῦ Ἐπισκόπου (τοιαύτην ἀδειαν δέν ἐχρειάζετο, ἐφ' ὅσον, ἀ' εἶναι κανονικός Ἱερεῦς καί β' εὐρίσκετο ἐντός τοῦ Ναοῦ εἰς ὃν ἀνήκει), ἀλλά διότι ἐγένετο, διά τῆς αἰσχρολογίας αὐτοῦ, αἴτιος σκανδαλισμοῦ τοῦ λαοῦ. Ἔτερον παράδειγμα: Ἱερεῦς τις δημοσιεύει θεολογικήν πραγματείαν, ἐν ἣ ὑπάρχουσιν αἰρετικά διδασκαλία. Καί οὗτος θά τιμωρηθῆ, οὐχί ὁμως ἐπί παραβάσει τοῦ ΛΘ' Ἀποστ. Κανόνος (διότι ἐξέδωκε βιβλίον ἄνευ ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου!), ἀλλ' ἐπί ἀθετήσει τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Τρίτον παράδειγμα: Ἱερεῦς τις φέρει εἰς φῶς φυλλάδιον ἢ ἄρθρον, ἐν ᾧ ἀσκεῖ κριτικήν ἐπί ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Εἶναι δυνατόν νά κατηγορηθῆ ἐπί παραβάσει τοῦ εἰρημένου Κανόνος, διότι δηλ. δέν ἔλαβε προκαταβολικῶς ἀδειαν τοῦ Ἐπισκόπου; Ἄλλ' ἄν μή τί ἄλλο, ὁ Ἐπίσκοπος, ὅστις θά διετύπου τοιαύτην κατηγορίαν, θά ἐκινδύνευσεν νά ἐγκληθῆ ὑπό τοῦ Εἰσαγγελέως, ἐπί παραβάσει τοῦ Συντάγματος, ὅπερ ἀπαγορεύει τήν προληπτικήν

λογοκρισίαν καί παρέχει ἐλευθερίαν διατυπώσεως τῶν στοχασμῶν ἐκάστου. Ἐάν δέ τυχόν τό εἰρημένον κείμενον τοῦ Ἱερέως περιέχει ὕβρεις ἢ συκοφαντίας ἢ βωμολοχίας ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο κατάκριτον πρᾶγμα, τότε θεδαίως θά ἐγκληθῆ μέν οὗτος, οὐχί ὁμως ἐπί παραβάσει τοῦ ΛΘ' Ἀποστ. Κανόνος, ἀλλ' ἐπί τῆς βίας τῶν πρὸς τό ἀδίκημα αὐτοῦ συναφῶν Κανόνων.

Εἰς τί λοιπόν ἀναφέρεται τό «μηδέν ἐπιτελεῖσθω»; **Εἰς ὅ,τι ἀνήκει τῇ δικαιοδοσίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου!** Ἐξ αὐτῶν πάντων οὐδέν δύναται νά ἐπιτελέσῃ οἰοσδήποτε Κληρικός «ἄνευ γνώμης», ἦτοι ἄνευ ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἐπισκόπου. Ἴνα δέ μή νομισθῆ, ὅτι ἡ τοιαύτη τοῦ Κανόνος ἐρμηνεία εἶνε ἡμετέρα αὐθαίρετος εἰκασία, ἐπικαλούμεθα τās γνώμας τῶν ἐγκυροτέρων Κανονολόγων:

α) **Ζωναράς:** «Τοῖς πρεσβυτέροις καί διακόνοις, ὑπό τούς κατά χώραν τελοῦσιν ἐπισκόπους, ἀφ' ἐαυτῶν τι πράττειν οὐκ ἐκκεχώρηται, οἷον **ἐπιτιμᾶν καί ἀφορίζειν** οὓς δούλονται καί ὀπηνίκα· ἢ **λύειν ἀφορισμόν** ἢ μειοῦν ἢ ἐπιτείνειν· **ταῦτα γάρ τῆς ἀρχιερατικῆς εἰσιν ἐξουσίας**. Καί εἰ μή παρὰ τοῦ ἐπισκόπου τό ἐνδόσιμον λάβοιεν, τοιοῦτόν τι ποιεῖν οὐκ ἐφεῖται αὐτοῖς». (Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή «Συνταγμα...» κ.τ.λ., τόμ. Β' σελ. 54).

β) **Βαλαμών:** «Τό μηδέν ἐπιτελεῖν τούς πρεσβυτέρους καί διακόνους ἄνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου, **μή εἴπῃς καθολικόν εἶναι**, ἀλλ' εἰπέ μή ἔχειν ἐπ' ἀδείας τούτους ποιεῖν τό ὅτιοῦν ἀνήκον τῷ ἐπισκόπῳ, χωρὶς γνώμης αὐτοῦ, οἷον τό ἐκδιδόναι ἀκίνητα τῆς Ἐκκλησίας, τό εἰσοδιάζειν τά περί αὐτήν, τό ἐπιτιμᾶν καί ἔτερα τοιαῦτα». (Αὐτόθι).

γ) **Ἀριστηνός:** «Ἐπίσκοπος ποιεῖ πρεσβύτερος οὐδέν, καί διάκονος· καί γάρ οὗτος πεπίστευται τόν λαόν. Οὐκ ἔξεστιν πρεσβύτερον ἢ διάκονον, ἄνευ γνώμης τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, ἢ τόν λαόν ἀφορίζειν ἢ αὔξειν, ἢ μειοῦν ἐπιτίμια, ἢ ἕτερόν τι ποιεῖν, ὡς τοῦ ἐπισκόπου τόν λαόν ἐμπιστευομένου, καί τόν ὑπέρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν λόγον ἀπαιτηθησομένου». (Αὐτόθι).

δ) **Ἅγιος Νικόδημος:** «Ὁ παρών Ἀποστολικός Κανὼν διορίζει, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι καί οἱ Διάκονοι, χωρὶς τήν γνώμην καί ἀδειαν τοῦ Ἐπισκόπου των, δέν ἠμποροῦν νά ἐνεργήσωσιν

κανένα ιερατικόν λειτούργημα, τόσον ἀπό ἐκεῖνα ὅπου ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἐπισκόπου, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἔχουσι μὲν αὐτοὶ τὴν δύναμιν, διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς χειροτονίας, τὴν δὲ ἐνεργεῖαν αὐτῶν νὰ ἐπιτελέσουν δὲν ἠμποροῦν χωρὶς τοῦ Ἀρχιερέως τὴν γνώμην. Ταῦτα δέ, χάριν παραδείγματος, εἶναι τό νὰ μὴ ἐξομολογοῦν, μήτε νὰ συγχωροῦν τοὺς μετανοοῦντας, κατὰ τὸν ζ', ζ' καὶ ν' τῆς ἐν Καρθαγένῃ· τό νὰ ἀφιερῶνται τὰς παρθένους εἰς τὸν Θεόν, κατὰ τὸν ζ' τῆς αὐτῆς· τό νὰ μὴ χειροθετοῦν καὶ κείρουν Ἀναγνώστας ἢ Μοναχοὺς καὶ ἄλλα ΠΑΡΟΜΟΙΑ». («Ἱ. Πηδάλιον», ἔκδοσις ζ', ἐν Ἀθήναις, 1957, σελ. 44).

Συμπέρασμα: Ἐπίκλησις τοῦ ΛΘ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἐναντίον Κληρικῶν, οἵτινες οὔτε ἐξομολόγησαν ἄνευ ἐπισκοπικοῦ ἐνταλτηρίου, οὔτε ἐπέβαλον ἢ ἔλυσαν ἀφορισμόν, οὔτε ἔκειραν Μοναχοὺς ἢ Μοναχάς, οὔτε ἐχειροθέτησαν Ἀναγνώστας, οὔτε Ναοὺς οὔτε Μονὰς ἴδρυσαν, οὔτε ἀδείας γάμων ἐξέδωσαν, οὔτε ἀκίνητα τῆς ἐκκλησίας ἐπώλησαν, οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον ἐποίησαν, ἐπίκλησις, λέγομεν τοῦ εἰρημένου κανόνος ἐναντίον τοιούτων Κληρικῶν, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ εὐσταθήσῃ.

Σημ.: Τό ἄρθρο αὐτό πρωτοδημοσιεύθηκε στό περιοδικό «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι», φύλλον Ἰανουαρίου 1963.

ΣΤΟΝ ΑΠΟΗΧΟ ΤΟΥ ΕΦΕΤΙΝΟΥ ΠΑΣΧΑ Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ «ἀναστάσεις» τῶν θεῶν τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας τοῦ Ἱερομονάχου Λουκά Γρηγοριάτου

Τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ στὴν ἐκπομπή «᾿Ω γλυκύ μου ἔαρ» τοῦ Κρατικοῦ Ραδιοφώνου ἐλέχθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τό ἐξῆς σχόλιο, τό ὁποῖο ἀποδίδουμε ὅσο γίνεται πῶ πιστά: «Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἔπλεξε ἐγκώμια καὶ ψάλλει μὲ ἀπαράμιλλο λυρισμό τὸν θάνατο τοῦ Ἰησοῦ προσμένοντας τὴν ἀνάστασί του, γιατί διαθέτει πείρα αἰῶνων μὲ τραγούδια καὶ ὕμνους γιὰ τό θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι προγενέστερων θεῶν: τοῦ Ζαργέα Διόνυσου ἢ τοῦ Ἄδωνι. Ὅπως κάποτε ἡ Ἀφροδίτη τραγουδοῦσε τό νεκρὸ Ἄδωνι, ἔτσι καὶ ἡ Θεοτόκος τραγουδάει στὸν Ἰησοῦ τὸν ὕμνο «ὦ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδυσσες τό κάλλος;».

Μόνο ἀπορία καὶ λύπη μποροῦσε νὰ προκαλέσῃ ἢ συγκρητιστικὴ αὐτὴ ἐρμηνεία τῆς Χριστιανικῆς λατρείας τῆς Μεγάλῃ Παρασκευῆς, ἐρμηνεία ἐπηρεασμένη ἀπὸ νεοπαγανιστικὲς ἀντιλήψεις.

Ἔχουμε παραλάβει ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς καὶ πάππους μας νὰ ἐορτάζουμε μὲ ἰδιαίτερη κατάνυξι καὶ εὐλάβεια τὴν Μεγάλῃ Ἐβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ νὰ συνδέουμε τίς εὐσεβεῖς παραδόσεις τῶν ἁγίων

ἡμερῶν μὲ τὴν λατρεία στὸν Χριστό, τὸν Θεό μας πού ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μᾶς καὶ γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὴν σωτηρία μας ἐγένετο ἄνθρωπος, σταυρώθηκε, πέθανε καὶ τὴν τρίτῃ ἡμέρα ἀναστήθηκε.

Ἡ θεολογία καὶ ἡ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ἐξαντλεῖται στὶς παραδόσεις αὐτές, ἀλλὰ ὅπωςδήποτε τίς φορτίζει μὲ Χριστολογικὸ περιεχόμενο. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐκδιπλώνεται αὐθόρμητα τίς ὥρες αὐτές, ἀναμφίβολα, ἀλλὰ δὲν κινεῖται μακριά ἀπὸ τὴν θεολογία τῶν ἐορτῶν. Μία θεολογία πού δὲν κατανοεῖται πάντοτε καὶ ἀπὸ ὄλους διανοητικά, ἀλλὰ βιώνεται μέσα ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις λατρείας πρὸς τὸν σταυρούμενο, θνήσκοντα καὶ ἀνιστάμενο Χριστό.

Κρατοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι τό κερί τους στὰ Ἁγία Πάθη καὶ στὸν Ἐπιτάφιο. Προσφέρουν λουλούδια στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ στολίζουν τὸν Ἐπιτάφιο. Κάποιοι ξενυχτοῦν κοντὰ στὸν Ἐσταυρωμένο μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὅσοι δὲν μπόρεσαν νὰ μεταβοῦν στὸν ναό, προσφέρουν τό θυμιάμά τους καθὼς ὁ Ἐπιτάφιος περνάει ἀπὸ τὴν πόρτα τους. Ὅλοι κρατοῦν τὴν λαμπάδα στὴν Ἀνάστασι, ὅλοι ἀποδίδουν τὸν

πασχαλινό άσπασμό τής αγάπης. Συμμετέχουν στό κοινό πασχαλινό τραπέζι καί στήν κοινή χαρά. «Συγχωρήσωμεν πάντα τή 'Αναστάσει». Αὐτά καί ἄλλα πολλά στή λατρεία εἶναι χριστιανικά σύμβολα, ἐλευθερωμένα ἀπό τυχόν ἐξωχριστιανική φόρτισι καί γεμᾶτα ἀπό χριστοκεντρικό νόημα.

Ἡ συμμετοχή στόν ἑορτασμό τῶν θείων Παθῶν καί τής 'Αναστάσεως δέν συνεπάγεται μόνο συναισθηματική ἔξαρσι, τέτοια πού μποροῦν νά προκαλέσουν ὁποιαδήποτε σύμβολα καί ἐξωχριστιανικῆς λατρείας, ἀλλά κυρίως συνιστᾷ ὄντολογική μετοχή στά γεγονότα. Δέν ἑορτάζουμε ἀπλῶς ἱστορικά γεγονότα, ἀλλά ἐμεῖς οἱ ἴδιοι συμπάσχουμε μέ τόν Χριστό, ὅπως εὐστοχα ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «Χθές συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεχίρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι». Συσταυρούμεθα καί συνεθαπτόμεθα μέ τόν Χριστό. Συνανιστάμεθα μαζί Του. Γι' αὐτό δέν μένουμε μόνο στίς ἐξωτερικές παραδοσιακές ἐκδηλώσεις, ἀλλά κυρίως συμμετέχουμε στή νηστεία τῶν ἡμερῶν, τήν ἐξομολόγησι, τήν μετάληψι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Τά Πάθη καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ γίνονται ἡ ἀπαρχή τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως ἀπό τήν ἁμαρτία καί τό θάνατο. Ἡ παραδοσιακή λαϊκή εὐσέβεια ἀκολουθεῖ τήν θεολογία τῆς Ἐκκλησίας. Δέν νοεῖται ἔξω ἀπό αὐτήν οὔτε πολύ περισσότερο ἀντίθετα πρὸς αὐτήν.

Μέ τήν ἔννοια αὐτή ἡ λαογραφία δέν εἶναι ἀπό μόνη της ἱκανή νά ἐρμηνεύσῃ τά ἔθιμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Πρέπει νά δίδεται καί ἡ θεολογική τους διάστασις. Χωρίς αὐτή τή διάστασι οἱ συγκρητιστικές νεοπαγανιστικές ἐρμηνεῖς τους εἶναι ἀναπόφευκτες. Χωρίς τή

θεολογική τους ἐρμηνεία δέν μπορεῖ νά γίνη ἀντιληπτή ἡ διαφορά ἀνάμεσα στόν τρόπο πού ἡ χαριτωμένη χριστιανική ψυχή λατρεύει τόν ἀληθινό Θεό καί στόν τρόπο πού ἡ προχριστιανική ψυχή ἐλάτρευε τοὺς ψευδεῖς θεούς, ὅπως οὔτε καί ἡ διαφορά ἀνάμεσα στόν ἀληθινό καί στοὺς ψευδωνύμους θεούς. Χωρίς τήν θεολογική ἐρμηνεία τῆς λατρείας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὁ Χριστός καί ὁ Ἄδωνις μποροῦν νά εἶναι ἐξίσου θεοί. Χωρίς τήν θεολογική ἐμβάθυνσι φθάνει κανεῖς νά εἰπῇ ὅτι: «Ὅταν πηγαίνω στήν ἀκολουθία τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, μοῦ εἶναι δύσκολο νά ἀποφασίσω ἂν ὁ Θεός πού κηδεύεται εἶναι ὁ Χριστός ἢ ὁ Ἄδωνις» (βλ. Γ. Σιέττου, Ἀρχαῖες ἐπιδιώσεις στόν Χριστιανισμό, Ἀθήνα 1994, σελ. 58).

Ἡ νηπτική ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς πληροφορεῖ ἔγκυρα καί ἐπιβεβαιώνει τήν πίστι μας γιά τήν οὐσιαστική διαφοροποίησι μεταξὺ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί τῶν ψευδῶν θεῶν καί, παρὰ τά ἐπιφαινόμενα, μεταξύ τῆς ἀληθινῆς λατρείας καί τῆς ψευδοῦς λατρείας. «Ὅπου ἐγώ ὑπάγω οἶδατε καί τήν ὁδόν οἶδατε... ἐγὼ εἰμί ἡ ὁδός» (Ἰω. ιγ' 4, 6).

Γιά νά δοθῇ ἡ ὀρθή εἰκόνα τῶν πραγμάτων ἔπρεπε στήν ἐν λόγῳ ἐκπομπή νά εἶχε λεχθῇ ὅτι ὁ λαός μας ἐπὶ αἰῶνες εἶχε πλάσει μυθολογικές διηγήσεις θανάτων καί ἀναστάσεων θεῶν στήν προσπάθειά του νά ἐκφράσῃ τήν πανανθρώπινη προσδοκία τῆς ὑπερβάσεως τοῦ θανάτου. Ὅτι ὄντολογική ὑπερβάσις τοῦ θανάτου δέν εἶχε ἐπιτευχθῇ μέχρι τῆ στιγμῆ πού ὁ ἀληθινός Θεός, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἔγινε ἀληθινός ἄνθρωπος καί ἀποδέχθηκε τόν θάνατο, γιά νά τόν ξεπεράσῃ καί νικήσῃ μέ τήν Ἀνάστασί του. Ὅτι ὁ καθένας μας σή-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἐπειδή πολλοί ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς μποροῦν νά δοηθῆσουν καί οικονομικά τήν προσπάθειά μας, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι γιά τόν σκοπό αὐτόν ἀνοίξαμε τοὺς ἐξῆς δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ὅπου καί μποροῦν νά καταθέσουν ὅ,τι προαιρεῖται ἡ αγάπη τους: Ἐθνική Τράπεζα: **421/614374-15** καί Alpha Τράπεζα Πίστεως: **815-002101-039454**.

Ἐπίσης, **ὄσοι θέλουν**, μποροῦν μέσῳ ΕΛ.ΤΑ. νά μᾶς ἐνισχύσουν οικονομικά μέ τήν ἐνθετη ταχυπληρωμή, ἡ ὅποια ἔχει πολύ χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπ' ὅ,τι ἡ συνηθισμένη ταχυπληρωμή.

Ἐπενθυμίζουμε ὅτι το περιοδικό ἀποστέλλεται δωρεάν. Γίνονται, ὁμως, μέ εὐγνωμοσύνη δεκτές οἱ ὅποιες προαιρετικές εἰσφορές, μιά καί τό περιοδικό δέν ἔχει ἄλλους πόρους.

μερα μπορεί νά οικειοῦται τήν ἀθανασία συμμετέχοντας στή ζωή καί τήν ἀνάστασι πού μᾶς προσπορίζει ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Δέν ἐλέχθησαν, δυστυχῶς, αὐτά καί πέρασε τό μήνυμα ὅτι ὁ λαός μας ἐλάτρευσε μέ τήν ἴδια ψυχική διάθεσι καί τραγοῦδησε μέ τόν ἴδιο λυρισμό τόν νεκρό Ἄδωνι καί τόν νεκρό Χριστό.

Ἐμεῖς ὅμως θά διευκρινήσουμε παρακάτω ποιός εἶναι ὁ Ἄδωνις καί ποιός εἶναι ὁ Διόνυσος, ὅτι τά ἀνύπαρκα μυθολογικά αὐτά πρόσωπα δέν μποροῦν νά προσφέρουν ὄντολογικῶν διαστάσεων σωτηρία καί ἐπομένως δέν εἶναι ἀληθινοί θεοί καί ὅτι ἡ λατρεία πού προσφέρεται σέ ἀνύπαρκτους θεούς δέν συνιστᾶ αὐθεντική λατρευτική λειτουργία τῆς ψυχῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι μυθογράφοι καί ποιηταί ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ἄδωνις κατά μίαν ἀπό τίς τρεῖς ἐκδοχές, εἶναι υἱός τοῦ Θεϊάντος καί τῆς θυγατρὸς του Σμύρνας. Τόν καρπό τῆς παρανόμου μίξεως κυοφόρησε καί ἐγέννησε ἡ Σμύρνα μεταμορφωμένη ἀπό τούς θεούς στό δμώνυμο δένδρο. Τό νεογέννητο τό περισυνέλεξε ἡ Ἀφροδίτη σέ κιβώτιο καί τό ἔδειξε στήν Περσεφόνη. Αὐτή, ὅταν τό εἶδε, δέν ἤθελε νά τό ἐπιστρέψῃ στήν Ἀφροδίτη. Τό θέμα ἐκδικάστηκε ἐνώπιον τοῦ Διός. Ἡ ἀπόφασις ἦταν νά παραμῆνῃ τό παιδί τούς τέσσερις μῆνες τοῦ ἔτους μέ τήν Περσεφόνη, τούς ἄλλους τέσσερις μέ τήν Ἀφροδίτη καί τό ὑπόλοιπο στόν Ὀλυμπο. Ὁ νεαρός Ἄδωνις πέθανε ἀργότερα ἀπό πληγμὰ ἀγριοχοίρου (Ἀπολλοδώρου, Βιβλιοθήκη 3, 182-185).

Ἡ λατρεία τοῦ Ἀδώνιδος περιελάμβανε γοερούς θρήνους τῶν γυναικῶν κατά τήν πρώτη ἡμέρα τῶν ἑορτῶν τῶν Ἀδωνίων γιά τόν θάνατό του, οἱ ὅποιοι μεταλλάσσοντο σέ χαρμόσυνες κραυγές τήν ἐπομένη ἡμέρα γιά τήν ἐπάνοδό του στή ζωή (Λουκιανοῦ, Περί Συρίας Θεοῦ, 6· βλ. καί P. Decharme, Ἑλληνική Μυθολογία, Ἀθήναι 1959, σελ. 205).

Κατά τούς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς τοῦ μύθου (Πορφυρίου, Περί ἀγαλμάτων, 7) εἶναι προφανές ὅτι ὁ Ἄδωνις εἶναι ἡ προσωποποίησι τῆς ἀνοίξεως, τῆς ἐαρινῆς ἀνθοφορίας καί καρποφορίας. Ἡ λαμπρότης τῆς ἀνοίξεως μαραινεται καί χάνεται μέ τόν καυστικό θερινό ἥλιο καί πεθαίνει τρόπον τινά καί πάλιν ἀνασταίνεται τήν ἐπομένη ἀνοιξι (βλ. P. Decharme, ἐνθ' ἄνωτ.). Ὁ σχετικός ὄρφικός

ῥυμος πρὸς τόν Ἄδωνι καταλήγει στήν ἐπικλησι: «ἔλα, μακάριε, καί φέρε τούς καρπούς τῆς γῆς». (Ῥυμος 56).

Ἡ κριτική Μυθολογία τόν ταυτίζει ἐν πολλοῖς μέ τόν Διόνυσον, τόν Ἄττι καί τόν Ὅσιρι (Πλουτάρχου, Συμποσιακά 671B, Λουκιανοῦ, ἐνθ' ἄνωτ. 7, Πορφυρίου, ἐνθ' ἄνωτ. 7)

Ὁ Διόνυσος πάλι μυθολογεῖται ἄλλοτε ὡς προσωποποίησις τοῦ οἴνου, ἄλλοτε υἱός τοῦ Διός ἀπό τήν Σεμέλη τοῦ Κάδμου ἢ τήν Περσεφόνη ἢ τήν Δήμητρα· καί ἄλλοτε ὡς ἀρχαιότατος ἥρωας πού ἀνεκάλυψε καί δίδαξε τήν καλλιέργεια τῆς ἀμπέλου καί τήν παραγωγή καί χρῆσι τοῦ οἴνου (Διοδώρου Σικελιώτου, Βιβλιοθήκη Ἱστορική, 3, 62-65).

Οἱ μυθολογικές διηγήσεις γιά σπαραγμό τῶν μελῶν του ἀναφέρονται στίς μεταβολές πού ὑφίσταται ἡ ἀμπελος μέχρις ὅτου ἀποδώσῃ τόν νέο καρπό της. Κλαδεύεται, ἀλλά πάλι ζωντανεύει. Συνθλίβεται ὁ καρπός της, ἀλλά ἀποδίδει τόν νέο οἶνο. Ὁ μυθολογούμενος θάνατος καί ἡ ἀναβίωσις τοῦ Διονύσου ἔχουν φυσιοκρατικό περιεχόμενο (βλ. P. Decharme, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 438-439).

Καί ὁ Πλούταρχος τούς μυθευμένους θανάτους καί τίς ἀναβιώσεις τοῦ Διονύσου ἐρμηνεύει ἐπίσης φυσιοκρατικά: «τῆς δ' εἰς πνεύματα καί ὕδωρ καί γῆν καί ἄστρα καί φυτῶν ζῶων τε γενέσεις τροπῆς αὐτοῦ [τοῦ θεοῦ] ... τήν μεταβολήν διασπασμόν τινα καί διαμελισμόν αἰνίττονται, Διόνυσον δέ καί Ζαγρέα καί Νυκτέλιον καί Ἰσοδαίτην αὐτόν ὀνομάζουσι καί φθοράς τινας καί ἀφανισμούς εἶτα δ' ἀναβιώσεις καί παλλιγενεσίας οἰκεῖα ταῖς εἰρημέναις μεταβολαῖς αἰνίγματα καί μυθεύματα περιαινουσι» (Πλουτάρχου, Περί τοῦ Εἰ τοῦ ἐν Δελφοῖς, 388-389).

Ἔρχεται λοιπόν βάσει τῶν ἀνωτέρω ἡ ἀναγκαία ἐπί τοῦ θέματος ἀπάντησις: Ἐφ' ὅσον πίσω ἀπό τίς μυθολογικές διηγήσεις περί θανάτων καί ἀναστάσεων θεῶν οἱ ἀρχαῖοι κριτικοί τῆς μυθολογίας δλέπουν τήν ἐτήσια ἀνακύκλησι τῆς θαλερῆς ἐαρινῆς βλαστήσεως καί τῆς χειμερινῆς της νεκρώσεως, δέν δικαιολογεῖται νά παραβάλλεται ὁ θάνατος καί ἡ Ἀνάστασις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τόν «θάνατο» καί τήν «ἀνάστασι» τῆς φύσεως. «Οὐκ ἐλάτρευσαν τήν κτίσιν οἱ θεόφρονες παρὰ τόν Κτίσαντα».

Καί για άλλον λόγο είναι αδύνατη ή παραβολή. Οί προφανώς φυσιοκρατικές αντιλήψεις της αρχαίας μυθολογίας περί των εν λόγω θεών περιεγράφησαν από τούς αρχαίους ποιητάς μέ έντονες σαρκικές εικόνες και έλαβαν σέ λατρευτικό επίπεδο χαρακτηήρα ειδωδολατρικό και άπερίγραπτα σαρκικό-όργιαστικό, τέτοιο πού έκανε τούς πρώτους Χριστανούς Έλληνας νά άποστρέφονται τήν λατρεία αὐτή. Σεδόμενοι τούς αναγνώστας δέν περιγράφουμε τήν σαρκιότητα των μυθολογικών διηγήσεων, πληροφοροϋμε όμως έπιγραμματικώς γι' αὐτήν. Ἡ Σμύρνα συνέλαβε τόν υιό της Ἄδωνι άφοϋ συνενερέθη μέ τόν πατέρα της Θείαντα δώδεκα συνεχείς νύχτες «κατά μήνιν τής Ἄφροδίτης». Στήν άλεξανδρινή λατρεία τοϋ Ἄδώνιδος δίπλα στό εἶδωλο τοϋ δεκαοκταετοϋς νεκροϋ τοποθετείται τό άγαλμα τής Ἄφροδίτης, τής «οϋρανίας» έρωμένης του. Στόν σχετικό μϋθο τοϋ Ἄττυος, τοϋ Διονϋσου και τοϋ Ὀσίριδος βασίζεται ή όργιαστική λατρεία τοϋ φαλλοϋ κατά τά διονυσιακά και έλευσίνια μυστήρια.

Εἶναι δυνατόν αὐτά νά συσχετισθοϋν μέ τά σεπτά και άχραντα Πάθη τοϋ Κυρίου μας Ἰησοϋ Χριστοϋ, πού γεννήθηκε άσπόρως και παρθενικώς άπό τήν Παναγία Μητέρα Του και υπέμεινε άληθινά πάθη στό πανάγιο σϋμα Του; Καί εἶναι δυνατόν νά συγκριθῆ αὐτή ή διονυσιακή λατρεία μέ τήν άγνή και άμωμη λατρεία μας πρός τόν Χριστό;

Ἡ τρίτος λόγος πού δέν έπιτρέπει τήν παρομοίωσι εἶναι ή δισχλιετής χριστιανική μας παράδοσις. Οί αρχαίοι πρόγονοί μας προσδοκοϋσαν άλλά άγνοοϋσαν τόν πραγματικό νικητή τοϋ θανάτου, και γι' αὐτό όταν γνώρισαν τόν Χριστό, τόν δέχθηκαν. Ἐμεῖς όμως γιατί έπιστρέφουμε σέ εκείνα πού μέ έπίγνωσι καλώς άπαρηνηθήκαμε τόσους αἰώνες, άποδεικνύοντας άληθινό τό λόγο τοϋ Ἄποστολοϋ Παϋλου: «Ἄλλά τότε μέν οϋκ εἰδότες θεόν έδουλεύσατε τοῖς φύσει μή οϋσι θεοῖς· νϋν δέ γνόντες Θεόν, μάλλον δέ γνωσθέντες ύπό Θεοϋ, πϋς έπιστρέφετε πάλιν έπί τά άσθενή και πτωχά στοιχεῖα, οἷς πάλιν άνωθεν δουλεύειν θέλετε;» (Γαλ. δ' 8-9).

**ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΩΣΗ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΥΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΑΣ;
Ἐνεκρίθη στήν Θεσσαλονίκη βλάσφημος θεολογική διατριβή!
ύπό Ὁρθοδόξου Θεολόγου**

Τήν Τετάρτη, 3 Ἀπριλίου, ένεκρίθη άπό τό Τμήμα Θεολογίας τής Θεολογικής Σχολής τοϋ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ή διδακτορική διατριβή τοϋ κ. Ἡλία Κεσμίρη μέ τίτλο: «Ἡ Χριστολογία και ή έκκλησιαστική πολιτική τοϋ Διοσκόρου Ἄλεξανδρείας», Θεσσαλονίκη 2000. Ἡ διατριβή παρουσιάζει τόν μονοφυσιτή αίρεσιάρχη Διόσκορο ως Ὁρθόδοξο! Ἀκριβέστερα ισχυρίζεται ότι ή Χριστολογία τοϋ Διοσκόρου ήταν όρθόδοξη και ότι ό Διόσκορος δέν κατεδικάσθη για τίς χριστολογικές του αντιλήψεις, άλλ έπειδή δέν συμμορφώθηκε μέ όσα όριζε ή Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος ή έν Χαλκηδόνι. Ὁ Διόσκορος κατά τόν συγγραφέα τής διατριβής δέν εἶναι αίρετικός. Ἀπλώς υπήρξε σχισματικός.

Οί βλάσφημες αὐτές άπόψεις πού φιλοδο-

ξοϋν νά ανατρέψουν τίς σχετικές μέ τό θέμα αὐτό άποφάσεις των Οἰκουμενικών Συνόδων (βλ. ένδεικτικώς Δ', Στ', και Ζ' Οἰκουμενικές Συνόδους και κυρίως τόν α' Κανόνα τής Πενθέκτης όπως και τό «Συνοδικόν» τής Ὁρθόδοξίας) και τίς άπόψεις των Ἁγίων Πατέρων (βλ. ένδεικτικώς Ἁγίου Ἰωάννου Δαμασκηνοϋ, Ἐκδοσις άκριβής τής Ὁρθοδόξου πίστεως, P.G. 94, 993A), έγιναν δυστυχώς δεκτές άπό τά έξι (6) μέλη τής Ἐξεταστικής Ἐπιτροπής. Μόνον ένας εἶχε τό σθένος νά διαφωνήσει και νά καταψηφίσει τή διατριβή, ό καθηγητής κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης.

Οί έξι (6) καθηγηταί πού ένέκριναν μέ «λίαν καλώς» τή βλάσφημο διατριβή εἶναι οἱ: Νικόλαος Ματσούκας, Γεώργιος Μαρτζέλος, (ό όποῖος ήταν ό σύμβουλος καθηγητής τοϋ ύποψηφίου διδάκτορος και ό όποῖος έχει

ἐκπροσωπήσει ἢ καί ἐκπροσωπεῖ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ διαλόγους, συνέδρια καί ἐπιτροπές), Χρυσόστομος Σταμούλης, Δημήτριος Τσάμης, Βενιζέλος Χριστοφορίδης καί ὁ πατήρ Βασίλειος Καλλιακμάνης.

Τί ὑποστηρίζει ὁ νέος διδάκτωρ

Κατά τή διαδικασία κρίσεως τῆς διατριβῆς ὑπεστηρίχθη ἀπό τόν ὑποψήφιο διδάκτορα ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐγνώριζε τήν ἀλήθεια, ὅτι δηλαδή ὁ Διόσκορος δέν ἦταν αἰρετικός, ἀλλά γιά λόγους ποιμαντικούς, γιά λόγους σκοπιμότητας, γιά νά μή ἔλθει σέ ἀντίθεση μέ τούς φανατικούς πιστούς ἐξαπέλυε ἐναντίον του τά φοβερά ἐκεῖνα ἀναθέματα!

Ὁ διδάκτωρ πλέον τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας κ. Κεσμίρης σημειώνει μεταξύ τῶν συνεισφορῶν τῆς διατριβῆς του στήν ἐπιστήμη καί στήν ἐκκλησιαστική ζωή, τό γεγονός ὅτι ἀνοίγει τό δρόμο γιά ἀποκατάσταση τοῦ Διοσκόρου ἀπό μελλοντική Σύνοδο τήν ὁποία καί εὐχεται!

Μήπως αὐτή ἦταν καί ἡ σκοπιμότης ἐκπονήσεως τῆς διατριβῆς; Δηλαδή: Ἐκεῖ πού τό θέμα τῆς ἐνώσεως μέ τούς μονοφυσίτας δέν προχωροῦσε, ἐπειδή ἐκδηλώθηκαν πρό ἐτῶν ἀντιδράσεις ἀπό τήν Ἱερά Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπό παραδοσιακούς καθηγητάς τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν καί τόν εὐσεβῆ κληρο καί λαό μας, σκέφθηκαν κάποιοι, ὅπως φαίνεται, νά «ξεπαγώσουν» τή διαδικασία ἐνώσεως παρουσιάζοντας τούς ἀρχηγούς τῆς αἰρέσεως ὡς Ὁρθοδόξους!

Ἔπεται τώρα καί ἄλλη διατριβή

Ἄπ' ὅ,τι πληροφοροῦμεθα, ἀκολουθεῖ καί δεύτερη διατριβή στό ἴδιο Τμήμα, πού ἐπιχειρεῖ νά παρουσιάσει ὡς Ὁρθόδοξο τόν ἄλλο μονοφυσίτη αἰρεσιάρχη, τόν Σεβῆρο.

Ἄφοῦ, λοιπόν, θά ἔχει ἀποδειχθεῖ «ἐπιστημονικά» ὅτι λάθος ἔκαναν τόσους αἰῶνες οἱ Ἅγιοι Πατέρες καί θεωροῦσαν αἰρετικούς τούς Διόσκορο, Σεβῆρο κ.ἄ., ἀνοίγει ὁ δρόμος πρός τήν ἐνωση... Ἐννοεῖται ὅτι ὁποῖος «φανατικός» τολμήσει νά ἀμφισβητήσῃ τά συμπεράσματα τῶν «εἰδικῶν», θά προπηλακίζεται γιά τό θράσος του. (Βλέπε ὡς ἐκφραστική αὐτοῦ τοῦ πνεύματος ἐπιβολῆς περιορισμῶν καί τήν πρόσφατη ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ.

τοῦ Ἀπριλίου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία μόνο μετά ἀπό ἄδεια τοῦ οἰκείου μητροπολίτου θά δύνανται κληρικοί καί μοναχοί νά μετακινούνται καί νά συμμετέχουν σέ ἐκπομπές στά Μ.Μ.Ε.).

Ἄλγεινή ἐντύπωση προκάλεσε στους παρισταμένους φοιτητάς κατά τήν κρίση τῆς διατριβῆς ἡ ἀπαξιωτική ἀναφορά τοῦ κ. Ν. Ματσούκα στίς «ὁμολογιακές Σχολές». Δηλαδή, γιά τόν «προοδευτικό» κ. Ματσούκα καί γιά τούς κ.κ. Μαρτζέλο καί Σταμούλη, πού ἐξέφρασαν παρόμοιες ἀπόψεις, εἶναι κακό μία Θεολογική Σχολή νά κινεῖται μέ δάση τῆ γραμμῆ τῶν Ἁγίων Πατέρων; Καθώς ἐδήλωσε ὁ κ. Μαρτζέλος μόνον οἱ ἀκαδημαϊκοί θεολόγοι μποροῦν νά κινήθουν ἀνεπηρέαστοι ἀπό τίς «ἀγκυλώσεις» τοῦ παρελθόντος (σέ ἀντίθεση προφανῶς μέ τούς κληρικούς, μοναχοῦς καί τόν ἀπλό λαό, πού δέν ἔχει τέτοια δυνατότητα)!

Γιά νά ἀποδείξουν, λοιπόν, ὅτι δέν ἔχουν «ἀγκυλώσεις», μεθαύριο ἄς ἐγκρίνουν καί διατριβή, πού θά παρουσιάζει καί τόν Ἄρειο ὡς Ὁρθόδοξο. Καί μή μᾶς ἀντεῖπουν οἱ κ.κ. καθηγηταί ὅτι «ἡ ἐγκριση διδακτορικής διατριβῆς δέν ὑποδηλώνει καί ἀποδοχή τῶν γνωμῶν τοῦ συγγραφέως».

Αὐτό μπορεῖ νά ἰσχύει σέ κάποιες περιοχές τῆς Θεολογίας, ὄχι, ὅμως, καί στά θέματα τῆς πίστεως, στά θέματα τοῦ δόγματος. Τό νά ἐγκρίνει κανεῖς μία διατριβή, πού χρονολογεῖ διαφορετικά ἓνα χειρόγραφο ἢ μία εἰκόνα, δέν σημαίνει κατ' ἀνάγκην ὅτι ἀποδέχεται καί τίς συγκεκριμένες ἐπιστημονικές ἀπόψεις τοῦ συγγραφέως, τό νά ἐγκρίνει, ὅμως, μία διατριβή πού παρουσιάζει τόν Ἄρειο ὡς Ὁρθόδοξο, ἀνατρέποντας τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι τό ἴδιο.

Ὅποτε, ἢ οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔκαναν λάθος ἢ οἱ κύριοι καθηγηταί πού μᾶς παρουσιάζουν καταδικασμένους αἰρετικούς ὡς Ὁρθοδόξους! Δυσῶν θάτερον.

Τό εὐχάριστο, πάντως, εἶναι ὅτι οἱ φοιτηταί πού παρηκολούθησαν τή διαδικασία τῆς κρίσεως τῆς διατριβῆς κατάλαβαν περισσότερα ἀπό ὅσα νομίζουν οἱ δάσκαλοί τους. Αὐτό φάνηκε ἀπό τήν ἔλλειψη χειροκροτημάτων ὅταν ἀνακοινώθηκε ἡ ἐγκριση τῆς διατριβῆς.

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΗ

**Τί πιστεύουν οί όπαδοί του κάρμα και
της μετενσαρκώσεως**

Σύμφωνα μέ τίς άνατολικές θρησκείες (κυρίως ίνδουισμό και βουδισμό), τόν άποκρυφισμό και γενικότερα, τήν λεγομένη «Νέα Έποχή», μετά τόν σωματικό θάνατο, ή ψυχή μπαίνει στό σώμα ενός άλλου άνθρώπου, ζώου ή άκόμη και φυτού. Αυτό σημαίνει ή λέξη **μετενσάρκωση** ή μετεμψύχωση.

Η καινούργια ζωή θά έξαρτηθει, λένε, άπό τίς προηγούμενες ζωές πού έξησε, οί όποίες μπορεϊ νά είναι χιλιάδες, σύμφωνα πάντα μέ τούς όπαδούς της θεωρίας αυτής. Αυτό σημαίνει ή λέξη **κάρμα**.

Η θεωρία αυτή προϋποθέτει μία θεώρηση του Θεού, του άνθρώπου και του κόσμου τελείως άσυμβίβαστη μέ τόν Χριστιανισμό. Προϋποθέτει δηλαδή ότι ό Θεός δέν είναι πρόσωπο αλλά μία «άπρόσωπη ύπερσυνειδητότητα». Ό άνθρωπος δέν είναι οϋτε πρόσωπο οϋτε δημιουργία του Θεού. Ό σκοπός του άνθρώπου είναι νά σθήσει, όπως μία σταγόνα στόν ώκεανό της «παγκόσμιας ύπερσυνειδητότητας». Ό κόσμος δέν είναι δημιουργία του Θεού, αλλά ταυτίζεται μέ τόν Θεό (άπόλυτος πανθειστικός μονισμός).

Η άποψη αυτή περί μετενσαρκώσεως δέν είναι νόμος, όπως θέλουν νά τήν παρουσιάζουν οί όπαδοί της, αλλά μία αναπόδεικτη θρησκευτική δοξασία τους.

Μέ τή διάδοση τών θεωριών αυτών συμβαδίζει και τό πλήθος τών σχετικών προσφορών στό χώρο της σύγ-

χρονης παραθησκείας και τών αίρέσεων.

Άποκρύπτεται άπό τούς όπαδούς της θεωρίας αυτής, ότι είναι πολύ πιθανότερο (σύμφωνα πάντοτε μέ τίς δικές τους δοξασίες) νά μετενσαρκωθεί κανείς ως ζωο ή δαιμονικό όν, παρά ως άνθρωπος.

Σ έναν ίνδουιστικό βιβλίο μέ μεγάλο κύρος, όπως είναι αυτό του «νόμου του Μανού» αναφέρεται μία παραβολική ιστορία: Μία χελώνα ζει στά βάθη της θάλασσας και βγάξει τό κεφάλι της στην έπιφάνεια κάθε έκατό χρόνια. Συγχρόνως ένα δακτυλίδι έπιπλέει στην έπιφάνεια του νερού. «Όσο πιθανόν είναι νά περάσει τό κεφάλι της χελώνας μέσα άπό τό δακτυλίδι, άλλο τόσο είναι πιθανόν νά ένσαρκωθεί ένα όν μετά τό θάνατό του σε άνθρώπινο σώμα».(!)

Άπό πότε;

Η πλάνη αυτή είναι πολύ παλιά. Διαδόθηκε μέσω τών αρχαίων μαντείων και τών ειδωλολατρικών «μυστηρίων» στόν αρχαίο κόσμο. Σήμερα προπαγανδίζεται άπό τά Μ.Μ.Ε. και προσφέρεται κυρίως μέσω του γκουρουισμού, όλων εκείνων δηλαδή τών δήθεν φωτισμένων δασκάλων πού μάς έρχονται κυρίως άπό τήν Άπω Άνατολή.

Σύμφωνα μέ τή θρησκευτική πίστη του κάρμα και της μετενσαρκώσεως, ή ψυχή υπόκειται σ' έναν άτελείωτο κύκλο γεννήσεων και θανάτων πού έπαναλαμβάνονται ως συνεχής βασανισμός (samsara). Άπό αυτόν τόν βασανισμό ύπόσχεται νά έλευθερώσει

τόν άνθρωπο ό γκουρού - έφ' όσον όμως ό όπαδός του παραδοθεϊ ολοκληρωτικά.

Ό μοναδικός τρόπος, λένε, γιά νά βγει κανείς από αυτόν τόν συνεχή βασανισμό είναι τό «νά δρā χωρίς προσκόλληση». Μιά φαινομενικά καλή πράξη, όταν γίνεται μέ συναισθηματική - ύπαρξιακή συμμετοχή, έχει ως αποτέλεσμα τή συσσώρευση κάρμα, ένω όταν, άκόμη καί ένα έγκλημα, γίνεται χωρίς αυτήν τήν προσκόλληση, αυτός πού δρā δέν συσσωρεύει κάρμα.

Συνέπειες

Αυτό έχει ως συνέπεια τήν πλήρη ανατροπή τών θεμελίων πάνω στά όποία βασίζεται ή κοινωνία μας καί όσες άλλες κοινωνίες - έστω καί σε μικρότερο βαθμό - έχουν τήν αναφορά τους στή στάση ζωής του Χριστιανισμού.

Αυτό σημαίνει ότι, εάν δεχθεϊ κανείς αυτόν τόν ψευτοεπιστημονικό νόμο, δέν μπορεί νά ζητήσει ευθύνη από κανέναν γιά τίποτε, ούτε έχει καί νόημα νά αγωνισθεϊ γιά κάτι καλύτερο, άφου γιά όλα ευθύνεται τό κάρμα. Έτσι πρόσωπο, έλευθερία, ευθύνη, άγάπη έξαφανίζονται. Τό θύμα, όχι μόνο δέν πρέπει νά ζητήσει ευθύνη από τόν θύτη, άλλ' άντιθέτως πρέπει νά αισθάνεται ότι χωρίς αυτόν «δέν θά μπορούσε νά εκπληρώσει τό κάρμα του»!

Όπως έχει λεχθεϊ δέν ύπάρχει πιό βολική θεωρία από αυτήν γιά τήν όποιαδήποτε άρχουσα τάξη όποιασδήποτε έποχής.

Μέσα άπ' αυτό τό πρίσμα, ό άγώνας γιά έλευθερία, γιά κοινωνική δικαιοσύνη, κοινωνική πρόνοια, γιά όποιαδήποτε βελτίωση τών συνθηκών ζωής

δέν έχει κανένα άπολύτως νόημα καί όχι μόνον αυτό, αλλά άκόμη καί καταδικάζεται, έπειδή έμποδίζει τούς ανθρώπους «νά εκπληρώσουν τό κάρμα τους».

Είναι πολύ σημαντικό νά πούμε ότι ή διδασκαλία γιά τό κάρμα άποτελεϊ τή θεωρητική εκείνη βάση, πάνω στήν όποία στηριζόμενος ό γκουρού έγείρει τήν άξίωσή του γιά ολοκληρωτική ύποταγή τών όπαδών. Αυτό, γιατί ό άνθρωπος, λένε, δέν μπορεί μόνος του νά έλευθερωθεϊ. Χρειάζεται βοήθεια, καί τή βοήθεια αυτή μπορεί νά του τή δώσει μόνον ό «άνθρωποθεός» γκουρού.

Η άποψη ότι ή τωρινή ζωή καθορίζεται από τό κάρμα προηγούμενων ζωών, ρίχνει τόν όπαδό αυτής τής θεωρίας σε μία άγωνιώδη αναζήτηση γιά «ανάδρομή σε προηγούμενες ζωές», πού συνήθως γίνεται μέ ύπνωση. Μέ τήν ύπνωση, όπως εφαρμόζεται στον ευρύτερο άποκρυφιστικό χώρο, ανοίγει κανείς επικίνδυνα τήν πόρτα τής ψυχής του στίς δαιμονικές ένέργειες. Έκτός όμως από αυτό, συνήθως του ύποβάλλονται ιδέες πού έχουν ως συνέπεια τήν πλήρη ύπονόμευση καί ανατροπή τών οικογενειακών καί κοινωνικών του σχέσεων. Π.χ. ότι αυτή πού τώρα είναι γυναίκα του ή κόρη του, σε προηγούμενη ζωή ήταν μητέρα του ή άδελφή κ.ο.κ.

Είναι φανερό ότι οί άντιλήψεις αυτές μπορούν νά διαλύσουν οικογένειες ή νά δημιουργήσουν παρά φύση σχέσεις.

Η δοξασία του κάρμα καί τής μετενσαρκώσεως καθιστά άδύνατη τή δημιουργία διαπροσωπικών σχέσεων, πού στηρίζονται στή μοναδικότητα του προσώπου, λόγου χάριν στό πλαίσιο του γάμου ή τής οικογενειακής ζωής.

Ἀδύνατα σημεῖα

1. Ἐνα ἀπό τά ἀδύνατα σημεῖα τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς δοξασίας εἶναι ὅτι οἱ ὀπαδοί τῆς ἀδυνατοῦν νά δικαιολογήσουν τήν **ἀπουσία μνήμης τῶν προηγουμένων ζωῶν**. Ἐάν ὅμως, ὅπως λένε, σ' αὐτή τή ζωή βρισκόμαστε «γιά νά πάρουμε τό μάθημά μας καί νά προχωρήσουμε», τότε πῶς γίνεται νά μή θυμόμαστε τίς πράξεις γιά τίς ὁποῖες πληρώνουμε; Πῶς θά διδαχθοῦμε ἀπό αὐτές, ἀφοῦ δέν τίς θυμόμαστε;

2. Οἱ ὀπαδοί τῆς θεωρίας τῆς μετενσαρκώσεως πού συγχρόνως – ὡς ἀνήκοντες στόν εὐρύτερο ἀποκρυφιστικό χῶρο – εἶναι καί ὀπαδοί τοῦ πνευματισμοῦ, τῆς πίστεως δηλαδή στήν ἐπικοινωνία μέ τόν «κόσμο τῶν πνευμάτων», πέφτουν σέ προφανῆ ἀντίφαση. Καί ἰδού γιατί:

Ἐάν εἶναι ἀλήθεια ὅτι μέσα σέ 49 ἡμέρες, ὅπως πιστεύουν, ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ μετενσαρκώνεται, τότε μέ ποιές ψυχές πεθαμένων ἐπικοινωνοῦν τά μέντιουμ;

Ἐάν λοιπόν εἶναι ἀλήθεια ἡ θεωρία τῆς μετενσαρκώσεως, εἶναι ψέμα ἡ θεωρία τοῦ πνευματισμοῦ. Καί ἀντιστρόφως. Ἐμεῖς βέβαια ξέρουμε ὅτι καί τά δύο εἶναι ψέματα.

3. Καί ἓνα ἄλλο ἐπιχείρημα ἀπό τήν ἱστορία καί τά μαθηματικά: τό ὅτι ὁ πληθυσμός τῆς γῆς αὐξήθηκε τούς τελευταίους δύο αἰῶνες ἀπό ἓνα σέ ἕξι δισεκατομμύρια ἀνθρώπους, δείχνει πόσο ψευδῆς εἶναι ἡ θεωρία περί κάρμα καί μετενσαρκώσεως. Τί συνέβη ἄραγε καί παρατηρήθηκε αὐτή ἡ ἐκρηκτικὴ αὐξηση; Ποῦ ἦταν αὐτές οἱ ψυχές, καί γιατί μέχρι τότε δέν ἔπαιρναν ὑλικό σῶμα;

Ἀσυμβίβαστη μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη

Χωρίς ἀμφιβολία ἡ διδασκαλία περί κάρμα καί μετενσαρκώσεως εἶναι **ἀντιχριστιανική**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος τό λέγει ξεκάθαρα: «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις **ἅπαξ** ἀποθανεῖν, μετά δέ τοῦτο κρίσις» (Ἐβρ. Θ 27).

Εἶναι ψευδέστατο αὐτό πού διδάσκουν οἱ ὀπαδοί τῆς πλάνης τῆς μετενσαρκώσεως, ὅτι τάχα ἡ μετενσάρκωση ἀποτελοῦσε διδασκαλία καί τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τόν 6ο αἰῶνα. Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καί τά πατερικά συγγράμματα τούς διαψεύδουν.

Τό ἐπιχείρημα τῶν ἀποκρυφιστῶν ὅτι δῆθεν ἡ Γραφή διδάσκει τή μετενσάρκωση δεχομένη, ὅπως λένε αὐτοί, ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν μετενσάρκωση τοῦ Ἡλίου («Ἡλίας ἤδη ἦλθε... τότε συνῆκαν οἱ μαθηταί ὅτι περί Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς» (Ματθ. ζ' 12-13) εἶναι ἀφελές. Ξεχνοῦν ὅτι σύμφωνα μέ τή δική τους θεωρία γιά νά λάβει χώρα μετενσάρκωση πρέπει νά προηγηθεῖ θάνατος. Ὁ προφήτης Ἡλίας ὅμως δέν πέθανε!

Ἡ ἐξήγηση τοῦ ἀνωτέρω εὐαγγελικοῦ χωρίου εἶναι ἀπλή: Ὅπως λέγει ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ στόν πατέρα τοῦ Τιμίου Προδρόμου: Ὁ Ἰωάννης θά ἔλθει «ἐν πνεύματι καί δυνάμει Ἡλιοῦ», θά ἔχει, δηλαδή, τό προφητικό χάρισμα καί τήν παρρησία τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ.

Ἐξ ἄλλου, ἐάν ὁ Χριστός δεχόταν τήν μετενσάρκωση δέ θά ἔκανε ἀναστάσεις νεκρῶν, ἀλλά θά περιοριζόταν στό νά παρηγορήσει τούς συγγενεῖς των.

Τό πολύ σημαντικό γιά μᾶς τούς χριστιανούς εἶναι ὅτι ἡ πλάνη τῆς μετενσαρκώσεως ἀπειλεῖ νά ἀκυρώσει ὁλόκληρο τό Εὐαγγέλιο τῆς ἐν Χριστῷ

σωτηρίας, υίοθετώντας τό ψευδές (έωσφορικό) «εὐαγγέλιον τοῦ ὄφεως», τό κήρυγμα δηλαδή τῆς αὐτοεξελίξεως, αὐτοπραγματώσεως καί αὐτοσωτηρίας. Γιά τούς νεοεποχίτες δέν εἶναι ὁ Θεός πού συγκαταβαίνει στήν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ὁ ἀνθρωπος μέσῳ μετενσαρκώσεων ἀνέρχεται καί γίνεται θεός μέ τίς δικές του μόνο δυνάμεις.

Ἐάν δεχθεῖ κάποιος τήν ἀντίχριστη αὐτή θεωρία τῆς μετενσαρκώσεως, **βγάζει τόν ἑαυτό του ἔξω ἀπό τό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**, διότι:

1. Δέν δέχεται τό Σύμβολον τῆς Πίστεως ὅπου ὁμολογοῦμε ὅτι ὁ Χριστός Ἄνέστη ἐκ νεκρῶν καί τόν περιμένουμε νά ἔλθει κατά τή Δευτέρα Του παρουσία. Ὁμολογοῦμε στό Σύμβολον τῆς Πίστεως δύο παρουσίες τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι ἓνα πλῆθος μετενσαρκώσεων Του, ὅπως οἱ ἀποκρυφιστές, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νά γκρεμίσουν τή μοναδικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ καί τήν παρουσία του στόν κόσμον ὡς Θεοῦ καί Σωτῆρος.

Ἐξ ἄλλου στό Σύμβολον τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε ὅτι προσδοκοῦμε καί τή δική μας ἀνάσταση καί ὄλων τῶν νεκρῶν τήν ἀνάσταση καί ὄχι ἓναν ἀτελείωτο κύκλο μετενσαρκώσεων.

2. Ἀρνεῖται τή διάκριση Δημιουργοῦ-δημιουργημάτων.

3. Ἀρνεῖται τή μέλλουσα κρίση.

4. Ἀρνεῖται τή μοναδικότητα, τήν ἐλευθερία καί τήν εὐθύνη τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ἀφοῦ τά πάντα λειτουργοῦν ἐκεῖ στό πλαίσιο μίας τυφλῆς ἀναγκαιότητος.

5. Ἀρνεῖται τήν ἀγάπη. Τό «χαίρειν μετά χαιρόντων καί κλαίειν μετά κλαϊόντων» (Ρωμ. ιβ' 15) θεωρεῖται ἀπό

τούς ὀπαδοῦς τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσαρκώσεως ὄχι ἀρετή ἀλλά ἀδυναμία καί προσκόλλησις πού σέ ἐμποδίζει νά αὐτοεξελιχθεῖς.

Ἐπίσης, τό ἀνθρώπινο σῶμα γιά μᾶς δέν εἶναι φυλακή τῆς ψυχῆς, ἀλλά ναός τοῦ ἐν ἡμῖν Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ζωή δέν εἶναι τιμωρία καί καταδίκη γιά πράξεις δῆθεν προηγουμένων ζωῶν, ἀλλά δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος δέν εἶναι ἡ λύτρωσις, ἀλλά εἶναι τά «ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας» καί παρεχωρήθη ἀπό τόν Θεό «ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γέννηται». (Ἐνῶ γιά τούς δασκάλους τῆς μετενσαρκώσεως ἡ ζωή εἶναι τιμωρία καί ὄχι ὁ θάνατος).

Τελικά, ἡ πλάνη αὐτή, ὅτι δηλαδή δέν ὑπάρχει κανείς πού νά μᾶς ζητήσει λογαριασμό γιά τίς πράξεις μας, ἀποδεικνύεται θαυμάσιο τέχνασμα τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου πρός ἄγραν ὀπαδῶν-θυμάτων.

Ἡ παραθρησκεία ἀποκοιμίζει τούς ἀνθρώπους, ὑποσχομένη σ' αὐτούς ἓνα ἄπειρο πλῆθος εὐκαιριῶν, ἱκανοποίηση τῶν παθῶν καί καμμιᾶ εὐθύνη. Ὅμως μετά τό θάνατο, ἡ ψυχὴ δέν μπορεῖ νά μετανοήσῃ. Τό Εὐαγγέλιον κηρύσσει: «νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, νῦν ἡμέρα σωτηρίας». Τώρα, σ' αὐτή τήν ζωή, κρίνεται τό αἰώνιον μέλλον μας.

Γιά περισσότερες πληροφορίες οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά ἀνατρέξουν στό βιβλίον τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση;» Ἐκδόσεις «Διάλογος», Ἀθήνα 1995.

© Περιοδικό «Παρακαταθήκη»
Τ.Θ. 18407 - 54003 Θεσσαλονίκη

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

**Πανελλήνιος Ένωσις Θεολόγων:
ΟΧΙ στη Διαθρησκειακή των Άθηνων**

Η Πανελλήνιος Ένωσις Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) με έγγραφό της προς την Ίερά Σύνοδο της Έκκλησίας της Ελλάδος ζητεί να μὴν πραγματοποιηθῆ ἡ Διαθρησκειακή Συνάντηση των Άθηνων τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριο.

Τὸ ἔγγραφο ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ίεράν Σύνοδον τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος

Μακαριώτατε,
Σεβασμιώτατοι,

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Πανελληνίου Ένώσεως Θεολόγων» διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἔστω καὶ με καθυστέρησιν, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ καὶ τὴν χαρὰν, νὰ συγχαρῆ τὴν Ποιμαίνουσαν Έκκλησίαν τῆς Ελλάδος, διότι δὲν συμμετέσχεν εἰς τὴν Διαθρησκειακὴν Σύναξιν τῆς Ἀσσίζης. Συγχρόνως δὲ νὰ διερμηνεύσῃ τίς ἀνησυχίες καὶ τοὺς προβληματισμοὺς πολλῶν συναδέλφων θεολόγων, κληρικῶν, μοναχῶν καὶ ἀπλοϊκῶν πιστῶν χριστιανῶν, ἀπὸ τὴν συμμετοχὴν ἐπιτροπῶν Ὁρθοδόξων Έκκλησιῶν στὶς Διαθρησκειακὰς συνάξεις. Οὗτοι ἐκτός τῶν ἄλλων ἐκφράζουν καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀγωνίαν καὶ τὴν παράκλησίν των νὰ προβάλλῃ ὁ θεολογικὸς κόσμος τῆς χώρας μας σθεναράν ἀντίστασιν εἰς ὅ,τι ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Ἡ Ὁρθόδοξος Έκκλησία ἀντιμετώπισε καὶ ἀντιμετωπίζει πολλοὺς κινδύνους, ἰδιαιτέρως τοὺς τελευταίους αἰῶνας, τόσον ἀπὸ ἑτεροδόξους ὅσον καὶ ἀπὸ ἑτεροθρησκούς. Οἱ τελευταῖοι μόνον διὰ τοῦ βιαίου ἐξισλαμισμοῦ τὴν ἔβλαψαν ὀδηγήσαντες χριστιανούς εἰς ἀπώλειαν, πλὴν ὅμως ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς πολλοὺς νὰ ἀναδειχθοῦν με τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, Νεομάρτυρες τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Οἱ ἑτεροδόξοι ὅμως ὑπῆρξαν πάντοτε

ὑποῦλοι καὶ ἐπικίνδυνοι με τὸν παράνομον προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων, ἐκμεταλλεζόμενοι τὴν πενίαν, τὴν ἀμάθειαν καὶ γενικῶς κάθε κοινωνικὴν ἀδυναμίαν ὠρισμένων πιστῶν. Ἡ δὲ Οἰκουμενικὴ κίνησις ἀποδεικνύεται ὡς μία ἀποτυχημένη καὶ ἐπικίνδυνη προσπάθεια.

Πέραν ὅμως αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἡ Ὁρθόδοξος Έκκλησία δέχεται τὴν πίεσιν καὶ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ πολιτικοῦ κόσμου δι' ἐκκοσμικευσιν αὐτῆς. Μνημονεύομεν εὐκαιριακῶς τὰς περιόδους τῆς Εἰκονομαχίας καὶ τὰ τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας. Πλὴν ὅμως ὁ πιστὸς λαὸς ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ποιμαίνουσης Έκκλησίας καὶ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως πολλῶν κληρικῶν καὶ μοναχῶν ἀντιμετώπισε τοὺς κινδύνους καὶ διετήρησε τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος.

Καὶ σήμερον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς σταυροφορίας, ἡ ὁποία ἔχει ἀναληφθῆ ἀπὸ κέντρα σκοτεινῶν δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ τοῦ παπικοῦ ἡγεμονισμοῦ, διὰ τὴν πάταξιν τῆς τρομοκρατίας, μεθοδεύεται παράλληλα, στὰ πλαίσια τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ με Δούρειον ἵππον τίς διαθρησκειακὰς συναντήσεις, ἡ δημιουργία ἑνὸς παράξενου θρησκευτολογικοῦ μείγματος τελείως ξένου πρὸς τὴν ἀποκεκαλυμμένην ἀλήθειαν. Μιᾶς Πανθρησκείας με ὑπέρτατον ἐξουσιαστὴν τὸν ποντίφηκα τῆς Ρώμης.

Πιστεύομε ὅτι τὰ λεγόμενα περὶ εἰρήνης, ἀγάπης, συννυάρξεως καὶ συνεργασίας τῶν θρησκευτῶν καὶ τῶν λαῶν, χωρὶς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι καθαρὰ φενάκη καὶ προσβολὴ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἥθους. Εἶναι μία σατανικὴ μεθοδεία με κύριον στόχον τὴν ἀλλοίωσιν καὶ ἄλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ συνεργὸς ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλαδικὴ Έκκλησία.

Σήμερον ὅμως τὰ σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τὰ ὁποία ἐκφράζονται διὰ τῆς πολιτικῆς καὶ δι' ἄλλων μέσων καὶ τρόπων, ἐμφανίζονται περισσότερο ἰσχυρὰ καὶ προ-

σπαθοῦν νά ἐφαρμοσθοῦν. Ἐνα ἀπό τά μέσα τά ὅποια χρησιμοποιοῦνται τόν τελευταῖον καιρόν εἶναι αἱ διαθρησκειακαί συναντήσεις καί διάλογοι, πού φθάνουν ἀκόμη καί εἰς συμπροσευχάς, πράξεις αἱ ὅποια ἀντιτίθενται πρὸς τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον καί τούς Ἱερούς Κανόνας. «Μή γίνεσθε ἕτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχή δικαιοσύνη καί ἀνομία; τίς δέ κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς δέ συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων;» (Β' Κορ. 6, 14-16. Πρὸβλ. καί 65ον Ἀποστ. Κανόνα καί Κανόνας Συνόδου Λαοδικείας).

Ἡ Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεολόγων διὰ τοῦ παρόντος ἐκφράζει τήν ἀγωνίαν της δι' ὅσα συμβαίνουν ὡς καί τήν ἀγωνίαν πολλῶν πιστῶν καί **παρακαλεῖ νά σταματήσῃ κάθε διαθρησκειακή ἐνέργεια τύπου Ἀσίσζης καί Κύπρου, νά ματαιωθῇ ἡ θρυλουμένη τοιαύτη τῶν Ἀθηνῶν καί νά ἐνημερωθῇ ὁ Ἑλληνικός λαός, γιατί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κρατεῖ αὐτήν τήν στάσιν ἀπέναντι τῶν Διαθρησκειακῶν συναντήσεων καί συμπροσευχῶν.**

Ταῦτα μέ σεβασμόν καί πόνον ἐκφράζομεν εὐσεβῶς καί παρακαλοῦμεν νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καί νά προβληματίσουν τήν Ποιμαίνουσαν Ἑλλαδικήν Ἐκκλησίαν.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ
Διά τό Διοικητικόν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Μάρκος Ὁρφανός
Ὁμότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Παναγ. Ἰω. Ἀνδριόπουλος
τ. Καθηγητής Δ.Ε.

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό Βατικανό

Μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ πάπα πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο πενταμελῆς ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεσκέφθη ἀπό 8 ἕως 13 Μαρτίου 2002 τό Βατικανό. Τῆς ἀντιπροσωπείας μετεῖχαν οἱ Μητροπολίτες: Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων ὡς ἐπι-

κεφαλῆς, καί Κερκύρας κ. Τιμόθεος – ὁ ὁποῖος ἀπεβίωσε τήν ἐπομένην τῆς ἐπιστροφῆς τῆς ἀντιπροσωπείας στήν Ἑλλάδα – οἱ Ἐπίσκοποι Θεροφυλῶν κ. Ἰωάννης καί Ἀχαΐας κ. Ἀθανάσιος καί ὑπηρεσιακοί παράγοντες. Ὡς σκοπός τῆς ἐπισκέψεως προεβλήθη ἡ ἐνημέρωσή μας ἀπό τούς παπικούς ἐπί θεμάτων ποιμαντικῆς καί διοικητικῆς φύσεως στά ὅποια ἔχουν μεγαλύτερη ἀπό ἐμᾶς ἐμπειρία καθ' ὅτι εὐρίσκονται ἐγγύτερα στά εὐρωπαϊκά δρώμενα. Ἐλέχθη ὅτι θά ἐπωφεληθοῦμε ἀπό τήν ἐμπειρία αὐτῆ τῶν παπικῶν καί βεβαίως θά τούς ἐνημερώσουμε καί ἐμεῖς γιά τόν τρόπο πού χειριζόμεθα τά ἴδια θέματα.

Τό ἐρώτημα πού προκύπτει εἶναι: μπορεῖ κάποιος νά ἐπωφεληθεῖ ἀπό τήν «ποιμαντική ἐμπειρία» τῶν αἰρετικῶν; Ἐχουν ἱερωσύνη οἱ παπικοί καί ἀσκοῦν ποιμαντική φροντίδα ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία; Ἡ ἀπάντηση πού δίδεται ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο εἶναι ὅτι οἱ παπικοί ἔχουν ἱερωσύνη καί μυστήρια. Εἶναι Ἐκκλησία. Ἀπλῶς εἶναι σχισματικοί, ὄχι ὁμως καί αἰρετικοί.

Πάντως, ὅπως ἐγράφη στόν Τύπο, ἡ Ἑλλαδική ἀντιπροσωπεία εἶχε ὡς σκοπό καί τήν **προετοιμασία τῆς μελλοντικῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στό Βατικανό.**

Ἡ ἐπίσκεψη προεβλήθη ὡς «ἱστορικό γεγονός στίς σχέσεις τῶν δυό ἐκκλησιῶν», ὅπως καί ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στήν Ἑλλάδα πέρυσι τόν Μάιο.

Ἀπό ἐκκλησιαστικούς παράγοντες ἐπεσημάνθη καί ἡ ἐξῆς ἀταξία πού ἔχει σχέση μέ τήν συγκεκριμένη ἐπίσκεψη.

Διαβάζοντας κάποιος τό ρεπορτάζ τοῦ δημοσιογράφου κ. Γιώργου Παπαθανασόπουλου, ἐκ τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μέ τίτλο «Μία ἱστορική συνάντηση στό Βατικανό» (ἐνθετο «Ὁρθοδοξία καί Ἑλληνισμός» τοῦ «Τύπου τῆς Κυριακῆς» 3 Μαρτίου 2002), σχηματίζει τήν ἐντύπωση ὅτι αὐτή ἔχει ἤδη ἀποφασισθεῖ, ἐνῶ ἡ συζήτηση στήν Δ.Ι.Σ. δέν εἶχε ἀκόμη πραγματοποιηθεῖ καί συνεπῶς τό ἀποτέλεσμά της θεωρητικῶς ἦταν ἄγνωστο.

Ἀποτελεῖ καί αὐτή ἡ ἀταξία μία πτυχή τῆς προβληματικῆς, ὅπως καταγγέλλεται ἀπό

πολλούς ιεράρχες, λειτουργίας του συνοδικού θεσμού στις ημέρες μας.

Διαθρησκειακή συνάντηση και στην Κύπρο

Στις 8 Μαρτίου 2002 έλαβε χώρα στο Πολιτιστικό Ίδρυμα «Αρχάγγελος» της Ίερᾶς Μονῆς Κύκκου στή Λευκωσία παγκόσμιο συνέδριο μέ θέμα «Συνάντηση θρησκείων και πολιτισμῶν». Ὅπως ἐδήλωσε ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κύκκου κ. Νικηφόρος ὁ ὁποῖος πλέον εἶναι ἐπίσκοπος και προαλείφεται ὡς διάδοχος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου «ἐπιδίωξη τῆς συγκεντρώσεως εἶναι ἡ ἔναρξη ἑνός πολυθρησκευτικοῦ και πολυπολιτισμικοῦ διαλόγου μεταξύ Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων, Καρδινάλιων, Παστόρων, Ραβδίνων, Ἰμάμηδων, Ἀγιατολλάδων, Ἰνδουιστῶν, Βουδδιστῶν και ἄλλων».

Παρά τήν δήλωση αὐτή πού δίδει σαφῶς τό οἰκουμενιστικό και πανθρησκειακό στίγμα τῆς συναντήσεως, ἐτονίσθη πρὸς μετρίασμόν τῶν ἐντυπώσεων τό γεγονός ὅτι δέν ὑπῆρξαν συμπροσευχές.

Φθάσαμε δηλαδή στό σημείο νά μᾶς ζητοῦν ἐμμέσως οἱ προωθητές τῆς πανθρησκείας νά τοὺς συγχαροῦμε και νά τοὺς εὐχαριστήσουμε διότι – φοβούμενοι τίς ἀντιδράσεις;– ἐσεβάσθησαν τά ὀρθοδόξως αὐτονόητα, ἀπέφυγαν δηλαδή τίς συμπροσευχές.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπαντᾷ στήν ἀντιχριστιανική ἐκθεση τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου

«Ὁ Χριστιανισμός σέβεται και τιμᾷ τή γυναίκα, ὁ ἰδρυτής της τήν ἀνύψωσε και ἡ Ἐκκλησία τήν ἔχει στοὺς κόλπους της ἰσάξια μέ τόν ἄνδρα, ὅπως ὀρίζει ἡ Ἁγία Γραφή». Αὐτό τονίζεται, μεταξύ ἄλλων, σέ ἀνακοίνωση διαμαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ τήν ὁποία ἀπαντᾷ σέ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, στήν ὁποία ἀπόφαση, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, παρομοιάζεται ἡ στάση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέναντι στή γυναίκα μέ τή στάση τοῦ Ἰσλάμ.

Ἡ προσβλητική αὐτή γιά τόν πολιτισμό μας ἀλλά και γιά ὀλόκληρο τόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό θέση προωθήθηκε μέσω τῆς ἰσπανίδος εὐρωβουλευτοῦ κ. Ρόχο και τῆς κ. Καραμάνου τοῦ ΠΑΣΟΚ. Ἡ κ. Καραμάνου ὡς γνωστόν εἶναι και ὑπέρ τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν και ὑπέρ τῆς καταργήσεως τοῦ ἀδάτου τοῦ Ἁγίου Ὅρους.

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος Α.Ε.

Ὁ τίτλος ἀνήκει στήν ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία». Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι ὑπ' αὐτόν τόν τίτλο κοσμικές ἐφημερίδες παρουσίασαν τήν ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. τοῦ Ἀπριλίου 2002 νά προχωρήσει ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος στήν ἰδρυση δύο ἀνωνύμων ἐταιρειῶν πού θά κατασκευάσουν χώρους πάρκιγκ αὐτοκινήτων, ξενοδοχεῖα ἐν ὄψει τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων τοῦ 2004 κ.ἄ. προκειμένου νά ἀπορροφηθοῦν τά κονδύλια τοῦ Γ' Κοινοτικοῦ Πλαισίου Στήριξης, γνωστοῦ ὡς πακέτου Πρόντι.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος στήν ἐκπομπή του «Ράδιο παράγκα» τῆς 21.4.2002 στό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα αὐτό και οἱ θέσεις πού ἐξεφράσθησαν ἦταν σαφῶς ἀντιθετες πρὸς αὐτήν τήν ἀπόφαση τῆς διοικουσης Ἐκκλησίας.

Εἶναι ἀξιοσημείωτη ἡ διάσταση τοῦ θέματος πού δίνει ἡ ἐφημερίδα «Στύλος Ὀρθοδοξίας» (φ. Ἀπριλίου 2002) τοῦ γνωστοῦ δημοσιογράφου Διονυσίου Μακρῆ. Ὁ κ. Μακρῆς ἐκτιμᾷ ὅτι ἐν ὄψει τῶν εὐρωπαϊκῶν κονδυλίων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος και ἡ Ἱερά Σύνοδος προσπαθοῦν νά παρέμβουν στή διοίκηση τῶν Ἱερῶν Μονῶν και νά θέσουν ὑπό τόν ἐλεγχό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.) τά οἰκονομικά τῶν Μονῶν. Ὁ κ. Δ. Μακρῆς κάνει μάλιστα λόγο γιά ἐπερχόμενη «νέα βαυαροκρατία».

Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι ἤδη ἀπό τό 1999 ἡ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» πού κατ' ἐξοχήν στηρίζει τόν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, μιλοῦσε σέ πρωτοσέλιδά της γιά «διαπλοκή ἀνωτάτου ἐπιπέδου» μεταξύ Ἀρχιεπισκόπου και Δημοσιογραφικοῦ Συγκροτήματος Λαμπράκη (Δ.Ο.Λ.) ἀναφερο-

μένη στή διαχείριση τῶν κονδυλίων πού διεκδικοῦσε ἀπό τότε καί τώρα ἐξασφάλισε ἡ Ἐκκλησία (πακέτο Πρόντι). Χαρακτηριστικά καί ἀποκαλυπτικά εἶναι τὰ δημοσιεύματα τοῦ «Ἐλεύθερου Τύπου» τῆς 28.12.99 καί τῆς 4.6.2000.

Ἔτσι ἀυτὰ προκαλοῦν βαθύτατη ἀνησυχία στὸν πιστό λαό μας. Ὅπως ἔγραφε ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος» στίς 28.12.1999 «Ἀπὸ τὴν μαχόμενη Ἐκκλησία πού ὀραματιζόταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διολισθαίνουμε πρὸς τὴν διαπλεκόμενη Ἐκκλησία».

Μακάρι νά μὴν εἶναι ἔτσι. Ἡ, ἂν εἶναι ἔτσι, ὁ Θεὸς νά βάλει τὸ χέρι Του.

Μητροπολίτης σέ ρόλο ἡγούμενου

Ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος τελείως ἀντικανονικά τὸν παρελθόντα Ἰανουάριο ἔπαυσε τὸν ἐπὶ 23 ἔτη ἡγούμενο τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Σπηλαίου Καλαβρύτων ἀρχιμανδρίτη Νικηφόρο Θεοδωρόπουλο καί ἀνέλαβε ὁ ἴδιος ἡγούμενος μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι ὁ παυθεὶς ἡγούμενος δέν ἦταν εἰς θέσιν νά διαχειρισθεῖ τὰ κονδύλια ὑψους 480 ἑκατομμυρίων δραχμῶν πού ἔχουν ἐγκριθεῖ σέ πρώτη φάση γιὰ τὴν ἀναπαλαίωση καί ἀνασυγκρότηση

τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ γεγονός μᾶς ἐλύπησε βαθύτατα, ἀφ' ἑνὸς διότι γνωρίζουμε τὸ ἄμεμπτον ἦθος τοῦ παυθέντος ἡγούμενου καί ἀφ' ἑτέρου ἐπειδὴ ὁ Σεβασμιώτατος Καλαβρύτων ἐθεωρεῖτο ἐκ τῶν παραδοσιακῶν ἱεραρχῶν.

Ἐάν οἱ παραδοσιακοὶ κάνουν τέτοια, τότε τί νά περιμένουμε ἀπὸ τοὺς μὴ παραδοσιακούς;

Ἐπίσης λυπηρόν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὁ Μακαριώτατος καί ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος δέν φάνηκαν νά ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν κατάφωρη παρανομία τοῦ Μητροπολίτου Καλαβρύτων. Αὐτὸ τοῦλάχιστον καταγγέλλει ὁ παυθεὶς καθηγούμενος ἀρχιμανδρίτης Νικηφόρος, τονίζοντας μὲ πίκρα ὅτι ὄρθηκε κλειστές τὶς πόρτες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πού κτύπησε, γι' αὐτὸ καί προσέφυγε στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Φαίνεται ὅτι πλέον οἱ Ἱερέες Μονές καί οἱ ἐκ τῶν κληρικῶν ἀδικούμενοι ἀπὸ Μητροπολίτας θά πρέπει μέσῳ Συμβουλίου Ἐπικρατείας νά διεκδικοῦν τὸ δίκηό τους.

Ἡ ἐπομένη Γ.Σ. τοῦ Π.Σ.Ε. στήν Ἀθήνα;

Ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) προτεστάντης

Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας

Ἐάν ὁμως θά ζούσαμε Πατερικά, θά εἶχαμε ὅλοι πνευματικὴ ὑγεία, τὴν ὁποία θά ζήλευαν καί ὅλοι οἱ ἑτερόδοξοι καί θά ἄφηναν τὶς ἀρρωστημένες τους πλάνες καί θά σώζονταν δίχως κήρυγμα. Διότι τώρα δέν συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν Ἁγία μας Πατερικὴ παράδοση, γιατί θέλουν νά ἰδοῦν καί τὴν Πατερικὴ μας συνέχεια, τὴν πραγματικὴ μας συγγένεια μὲ τοὺς Ἁγίους μας.

Στὴν ἐποχὴ μας, πλήθυναν δυστυχῶς τὰ λόγια καί τὰ βιβλία, καί λιγότεραν τὰ διώματα, διότι ἐπηρεάστηκαν οἱ ἄνθρωποι πάλι ἀπὸ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα, πού ἐπιδιώκει ὅλο τίς εὐκολίες καί ἀποφεύγει τὸν σωματικὸ κόπο. Ἀναπαύονται δηλαδή οἱ περισσότεροί ἀπὸ ἐμᾶς στὸ πολὺ διάβασμα καί στήν λίγη ἢ καθόλου ἐφαρμογή. Θαυμάζουμε μόνον τοὺς Ἁγίους Ἀθλητὰς τῆς Ἐκκλησίας μας, χωρὶς νά καταλαβαίνουμε τὸ πόσο κοπίασαν, διότι δέν κοπιάσαμε, γιὰ νά μπορέσουμε νά καταλάβουμε τὸν κόπο τους, γιὰ νά τοὺς ἀγαπήσουμε καί νά ἀγωνισθοῦμε ἀπὸ φιλότιμο νά τοὺς μιμηθοῦμε.

Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἐπιστολές,
Ἔκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγελιστῆς
Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, σελ. 132

πάστορας Κόνραντ Ρέιζερ πραγματοποίησε κατά τόν μήνα Μάρτιο επίσημη επίσκεψη στην Αθήνα. Μετά τή συνάντηση πού είχε με τόν Μακ. Αρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, ανέκοινώθη ότι συνεζητήθη και τό ένδεχόμενο νά γίνει ή έπομένη Γ. Συνέλευση του Π.Σ.Ε. στην Αθήνα τό 2005.

Σχόλιο «Π»

«Νέα εποχή» λοιπόν στίς σχέσεις όχι μόνο με τό Βατικανό αλλά και με τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών. Πώς νά μήν είναι μετά από αυτά τό εκσυγχρονιστικό «Βήμα» (βλ. όλοσέλιδο δημοσίευμα με ήμερομηνία 17.3.2002) πλήρως ίκανοποιημένο με τήν πολιτική του Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου, ό όποιος «έβγαλε τήν Έκκλησία τής Ελλάδος από τήν απομόνωση»;

Βεβήλωσαν τήν Κυριακή τής Όρθοδοξίας

Όπως μάς έπληροφόρησαν αυτόπτες μάρτυρες, κατά τήν Κυριακή τής Όρθοδοξίας (24 Μαρτίου 2002) στον Έιρό Ναό Αγίου Γεωργίου τής Έιρας Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως τιμώμενο πρόσωπο δίπλα στον Μητροπολίτη κ. Διονύσιο ήταν ό Γενικός Γραμματεός του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών (Π.Σ.Ε.) προτεστάντης πάστορας Κόνραντ Ρέιζερ, ό όποιος άπήγγειλε και τό Σύμβολο τής Πίστεως και τό «Πάτερ ήμών».

Σχόλιο «Π»

Δέν μάθαμε εάν του έδωσαν και αντίδωρο του κ. Ρέιζερ. Τό πιθανότερον είναι νά έλαβε και αντίδωρο, εάν θυμηθοΰμε τή δήλωση του Σεβ. Μητρο. Καισαριανής κ. Δανιήλ στο Λειτουργικό Συνέδριο πού έγινε πέρσει τό φθινόπωρο στην ίδια Έ. Μητρόπολη, και σύμφωνα με τήν όποία δήλωση όχι άπλως επιτρέπεται αλλά και επιβάλλεται νά δίνουμε στους έτεροδόξους αντίδωρο.

Σημίτης: Γελοίος ό έλληνοχριστιανικός πολιτισμός

Στό μήνυμα του πρωθυπουργού κ. Σημίτη για τήν 35η επέτειο τής 21ης Απριλίου 1967,

αναφέρεται ότι ή δικτατορία «συνδέθηκε με τή γελοιότητα του έλληνοχριστιανικού πολιτισμού». Τό σχετικό Δελτίο Τύπου του Γραφείου του Πρωθυπουργού έχει ήμερομηνία 20 Απριλίου 2002. Η βαρυτάτη αυτή ύβρις θάφτηκε, δυστυχώς, από τό σύνολο σχεδόν των Μ.Μ.Ε. εκτός ελαχίστων τιμητικών εξαιρέσεων.

Η σεπτή ιεραρχία δέν είναι καθ' ύλην άρμοδία νά δάλει στή θέση της τόν θρασυτάτο ύβριστή πρωθυπουργό; Γιατί ή ένοχη σιωπή; Τόσο μάς αλλοίωσαν τά πακέτα Πρόντι των 126 δίς;

62 βουλευτές ζητούν νά συγκροτηθεί Έπιτροπή για τίς αιρέσεις

Δηλητήριο έχυσε πάλι
ή «Έλευθεροτυπία»

Τό έγγραφο των 62 βουλευτών με ήμερομηνία 24 Απριλίου 2002 πού άπευθύνεται προς τόν Πρόεδρο τής Βουλής των Έλλήνων έχει ως έξής:

«Έντονη άνησυχία κατέχει τίς ευρωπαϊκές κοινωνίες αλλά και τίς κυβερνήσεις για τή δράση των παραθρησκευτικών όργανώσεων - σεκτών. Οί δραστηριότητες των σεκτών έχουν παύσει από καιρό νά άποτελούν πρόβλημα ευρωπαϊκών χριστιανικών εκκλησιών και **συνιστούν πλέον σοβαρό ζήτημα δημοσίας τάξης και ασφάλειας.** Έντονη είναι ή διείσδυση των σεκτών, κυρίως μέσω Μη Κυβερνητικών Όργανώσεων σε διεθνείς οργανισμούς και διασκέψεις. Κατά τή συνάντηση πού όργάνωσε στίς αρχές του 1999 στή Βιέννη ό Όργανισμός για τήν Ασφάλεια και τή Συνεργασία στην Ευρώπη (Ο.Α.Σ.Ε.) με θέμα «Θρησκευτική έλευθερία» δέν είχε κληθεί καμιά αντιαιρετική όργάνωση ενώ είχαν κληθεί στελέχη των σεκτών (κυρίως Έιχωδάδες και Σαϊεντολόγοι...).

Ένδεικτικό του έντονου προβληματισμού είναι ότι με τίς σέκτες έχουν άσχοληθεί τόσο τό Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όσο και τό Συμβούλιο τής Ευρώπης. Και τά δυό Ευρωπαϊκά Σώματα, μένοντας πιστά στο σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, έφιστοΰν τήν ιδιαίτερη προσοχή των κυβερνήσεων στίς έννομες δραστηριότητες των σεκτών, οι όποιες πλήττουν καιρια τά ανθρώπινα δικαιώματα.

Γιά τό ἴδιο θέμα ἔχουν συσταθεῖ Κοινοβουλευτικές Ἐπιτροπές οἱ ὁποῖες καί συνέταξαν σχετικές ἐκθέσεις στή Γαλλία, τό Βέλγιο, τήν Ἰταλία, τήν Ἰσπανία, τήν Ἑλβετία, τή Σουηδία καί τή Γερμανία. Μάλιστα στή Γαλλία καί τό Βέλγιο λειτουργοῦν **Διυπουργικές Ἐπιτροπές ἀγῶνα κατά τῶν αἱρέσεων**, ὑπαγόμενες ἀπ' εὐθείας στόν πρωθυπουργό. Εἰδικά κέντρα ἐνημέρωσης λειτουργοῦν στή Γαλλία, τό Βέλγιο, τήν Αὐστρία, τήν Ἑλβετία, τή Σουηδία καί τή Βρετανία.

Πέρυσι, ἡ γαλλική Ἐθνοσυνέλευση στήν προσπάθειά της νά προστατεύσει τή γαλλική νεολαία, μέ ὁμοφωνία ὄλων τῶν πολιτικῶν ὁμάδων, ψήφισε ἕνα νέο νόμο κατά τῶν αἱρέσεων μέ τόν ὁποῖο δίνει τή δυνατότητα στά μέλη τῶν ἀντιαιρετικῶν ὀργανώσεων νά παρίστανται καί ὡς πολιτικῶς ἐνάγοντες γιά λογαριασμό τῶν θυμάτων καί προβλέπει τή διάλυση κάθε αἱρετικῆς ὀργάνωσης σέ περίπτωση πού ἔχει καταδικαστεῖ δυό φορές. Ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ νόμου οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωῶδᾶ προσέφυγαν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, τό ὁποῖο ὁμως ἀπέρριψε τήν προσφυγή τους.

Στή Γερμανία, τά περισσότερα ὁμόσπονδα κρατίδια μέ πρῶτο αὐτό τῆς Βαυαρίας ἔχουν ἀπαγορεύσει τήν πρόσληψη στίς δημόσιες ὑπηρεσίες τῶν σαϊεντολόγων. Αὐστηρά μέτρα ἔχει πάρει καί ἡ Αὐστρία.

Ἐπὶ τὰ δεδομένα αὐτά οἱ ὑπογραφόμενοι προτείνουμε τή συγκρότηση καί στή Βουλή τῶν Ἑλλήνων Ἐπιτροπῆς ἡ ὁποία ἔργο της θά ἔχει τή διερεύνηση τῆς ἔκνομης δραστηριότητας τῶν σεκτῶν στή χώρα μας καί τήν πρόταση καί προώθηση τῶν ἐνδεικνυόμενων μέτρων γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κοινωνικοῦ καί ἐθνικοῦ προβλήματος.»

Ἀπό τή Νέα Δημοκρατία, ὅπου τήν πρωτοβουλία τῆς προτάσεως εἶχε ὁ βουλευτής Ἀπόστολος Ἀνδρεουλᾶκος ὑπογράφουν οἱ: Ν. Κατσαρός, Σ. Παπαδόπουλος, Ἀ. Ἀγγελῆς, Εὐ. Χαϊτίδης, Θ. Σκρέκας, Μ. Χαλκίδης, Κ. Καραμπίνας, Β. Καλός, Σπ. Ταλιαδοῦρος, Π. Τατούλης, Σ. Δαϊλάκης, Β. Πολύδωρας, Κ. Τασούλας, Ν. Κορτσάρης, Ἀ. Ρεγκούζας, Θ. Μπούρας, Ν. Κακλαμάνης, Β. Μιχαλολιάκος, Π. Ἀδρακτᾶς, Π. Μελάς, Γ. Κωνσταντόπου-

λος, Ν. Ἀγγελόπουλος, Ε. Παπανικολάου, Ἀ. Γιαννόπουλος, Σ. Χατζηγιάκης, Ἰ. Λαμπρόπουλος, Σ. Κούδελας, Π. Φουντουκίδου, Ἡ. Φωτιάδης, Θ. Δημοσχάκης, Ἀ. Βαρίνος, Σ. Σπηλιωτόπουλος, Ἐ. Παπαγεωργόπουλος, Ἀ. Σπηλιόπουλος, Θ. Λεονταρίδης, Μ. Κόλλια, Ἐ. Πολύζος, Π. Καμμένος, Μ. Σαλμᾶς, Θ. Κατσίκης, Ἀ. Δαβάκης, Ν. Νικολόπουλος, Γ. Σαλαγκούδης, Θ. Ἀναγνωστόπουλος, Σ. Καλογιάννης, Γ. Τρυφωνίδης, Β. Τσίπρας, Ἐ. Μπασιαῖκος, Γ. Ὀρφανός, Γ. Καρασμάνης, Ἀ. Νεράντζης, Γ. Γαρουφαλιάς, Κ. Τσιπλάκης, Χρ. Μαρογοιαννάκης.

Ἀπό πλευρᾶς ΠΑΣΟΚ, ὅπου τήν πρωτοβουλία ἀνέλαβε ὁ κ. Στέλιος Παπαθεμελῆς, ὑπέγραψαν οἱ: Π. Κρητικός, Μ. Κουρουμπλῆς, Γ. Καψῆς, Β. Βασιλάκης, Χρ. Μαγκούφης, Κ. Σπυριούνης.

Σχόλιο «Π»

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἡ ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία», ἡ ὁποία πρώτη καί κατ' ἀποκλειστικότητα δημοσιεύει τίς ἀνακοινώσεις τῆς τρομοκρατικῆς ὀργανώσεως «17 Νοέμβρη» μετά ἀπό κάθε κτύπημά της, παρουσιάζοντας τό ἄσπρο μαῦρο σέ ὄλοσέλιδο δημοσίευμά της ὑπό τόν τίτλο «Ζητοῦν ἰδιώνυμο γιά 'αἱρέσεις'» χύνει ὄλο τό δηλητήριο τῶν ἰῶν της (πρβλ. «Ἰός Κυριακάτικης Ἐλευθεροτυπίας») δείχνοντας πόσο βαθεῖα φασιστική εἶναι ἡ στάση της. Κάνει λόγο γιά «κυνήγι μαγισσῶν», στό ὁποῖο θέλουν νά ἐπιδοθοῦν οἱ ἐρωτῶντες βουλευτές ὑποκινούμενοι ἀπό τήν «ἀστυνομική λογική» μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίζει τό θέμα τῶν 'αἱρέσεων' ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία. Ἡ «Ἐλευθεροτυπία» χρησιμοποιοῖ τή λέξη αἱρέσεις ἐντός εἰσαγωγικῶν γιά νά δείξει ὅτι εἶναι ὁ φανατισμός τῆς Ἐκκλησίας πού δημιουργεῖ τό πρόβλημα. Δέν ὑπάρχει ἐπικίνδυνη δράση τῶν αἱρέσεων.

Γιά νά τεκμηριώσει τή διαστρεβλωτική παρουσίαση τοῦ θέματος ἡ ἐφημερίδα-συνήγορος τῶν πραγματικῶν τρομοκρατῶν (17 Νοέμβρη κ.ἄ.) ἐπιστρατεύει τόν καθηγητή Νίκο Ἀλιθιζᾶτο, γνωστό γιά τίς ἀπόψεις του, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ἡ μεταφορά εὐρωπαϊκῶν μέτρων στήν Ἑλλάδα «μπορεῖ νά ἀποβεῖ ἐπικίνδυνη», καί τόν Δημήτρη Λεβαντή, νομικό σύμβουλο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας Τήνου,

ὁ ὁποῖος κάνει λόγο γιὰ «κυνήγι μαγισσῶν»! Συγχρόνως, ἡ ἐφημερίδα προβάλλει τό συνέδριο πού ἔκαναν οἱ σαϊεντολόγοι στήν Ἀθήνα γιὰ τήν «κατοχύρωση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας» (βλ. τό μεθεπόμενο σχόλιο τῆς «Παρακαταθήκης»).

Ἡ Μαφία τῶν αἰρέσεων

Ὁ παραπάνω τίτλος ἀνήκει στό βιβλίο τοῦ διαπρεποῦς Γάλλου δημοσιογράφου τῆς «*Le Monde Diplomatique*», Μπροῦνο Φουσερό, ὁ ὁποῖος μίλησε στήν Ἀθήνα καί στή Θεσσαλονίκη, μέ μεγάλη ἐπιτυχία στίς 16 καί 17 Ἀπριλίου ἀντιστοίχως, καλεσμένος τοῦ «Ὁμίλου γιὰ τή Δημοκρατία καί τήν Πατρίδα» τοῦ ὁποῖου προΐσταται ὁ βουλευτής καί πρόην ὑπουργός κ. Στέλιος Παπαθεμελῆς. Ὁ κ. Φουσερό παρουσίασε αὐτά πού πιό ἀναλυτικά καί τεκμηριωμένα ἀναπτύσσει καί στό βιβλίο του, ὅτι, δηλαδή, οἱ σύγχρονες αἰρέσεις ἢ σέκτες μέ ἐπικεφαλῆς τή σαϊεντολογία εἶναι ὁ δούρειος ἵππος τῶν Η.Π.Α. στήν Εὐρώπη. Αὐτός ἀκριβῶς ἦταν ὁ τίτλος καί σχετικοῦ ἀφιερώματος τῆς «*Le Monde Diplomatique*» πέρυσι τόν Μάιο.

Οἱ σαϊεντολόγοι ἔχουν τό θράσος νά μιλοῦν γιὰ θρησκευτική ἐλευθερία στήν Ἑλλάδα

Στίς 8 καί 9 Μαρτίου 2002 πραγματοποιήθηκε στό ξενοδοχεῖο Intercontinental τῶν Ἀθηνῶν διημερίδα γιὰ τήν θρησκευτική ἐλευθερία στήν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπικίνδυνη αἴρεση τῶν σαϊεντολόγων συνεπικουρούμενη ἀπό γνωστούς καί μή ἐξαιρετέους συμμάχους της, ὅπως ὁ Πρόεδρος τῶν ὁμοφυλοφίλων Γρηγόρης Βαλλιανάτος καί ὁ Παναγιώτης Δημητράς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Παρατηρητηρίου τῶν Συμφωνιῶν τοῦ Ἑλσίνκι», κατηγορήσαν γιὰ πολλοστή φορά τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί τήν Πολιτεία ὅτι καταπιέζουν τίς θρησκευτι-

κές καί ἐθνικές μειονότητες.

Σημειωτέον ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ἰωάννης Ἀγγελῆς στήν πολύκροτη ἀναφορά του γιὰ τήν παράνομη δραστηριότητα τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε. (σαϊεντολογία) χαρακτηρίζει τήν ὁργάνωση τοῦ Παν. Δημητρά ὡς δορυφορική ὁργάνωση τοῦ Κ.Ε.Φ.Ε.

Δικηγόρος καί τῶν σαϊεντολόγων καί τῆς Ἐκκλησίας!

Καταγγέλλεται αὐτό τό ἀπίστευτο καί ὁμως ἀληθινό ἀπό τήν ἐφημερίδα «*Ἀδέσμευτος Τύπος*» τοῦ Δημ. Ρίζου (23.3.2002) καί ἀναφέρεται στόν δικηγόρο Ἀθηνῶν κ. Γεώργιο Μαῦρο.

Πανηγυρίζουν οἱ παπικοί τῆς Σύρου

Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Μητροπολίτου Σύρου, κ. Δωροθέου ἐχαροποίησε σφόδρα τούς παπικούς τῶν Κυκλάδων, οἱ ὁποῖοι στό περιοδικό τούς «*Τηνιακά μηνύματα*» (φ. Μαρτίου 2002) πανηγυρίζουν, διότι «γυρίζει σελίδα» στήν τοπική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί στίς σχέσεις της μέ τούς παπικούς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἐγκαθιστώντας τόν νέο ἐπίσκοπο κ. Δωρόθεο στή Σύρο τόν προέτρεψε «νά ἀλλάξει σελίδα» στήν πορεία τῆς Μητροπόλεως. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος εἶχε ἐκφρασθεῖ μέ σοβαρές αἰχμές γιὰ τό ἠθικό ποιόν τοῦ νέου Μητροπολίτου Σύρου πρό τῆς ἐκλογῆς του, εἶχε ἐπίσης καταγγεῖλει ὅτι ἡ ἐκλογή του ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας δέν ἦταν ἄσπογη.

Ὁ νέος Μητροπολίτης κατά τόν ἐνθρονιστήριο λόγο του εἶπε μεταξύ ἄλλων καί τό ἐξῆς: «... ἕνας νέος ἐπίσκοπος λικνίζεται στήν παρθενική ἀγκάλη τῆς Ἐκκλησίας».

Φαίνεται ὅτι αὐτό τό νέο λικνιστό ἦθος ἦταν πού ἤθελαν καί οἱ παπικοί τῆς Σύρου γιὰ τήν καλύτερη προώθηση τῶν δικῶν τους συμφερόντων.

Ἡ «Παρακαταθήκη» στό Διαδίκτυο φιλοξενεῖται στόν Διαδικτυακό Τόπο

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ

στή διεύθυνση

www.orthodoxnet.gr

Βρώμικα παιχνίδια τῶν παπικῶν στούς Ἁγίους Τόπους

Οἱ παπικοί ἄνοιξαν τήν πόρτα γιά τούς Παλαιστινίους στόν πανίερο Ναό τῆς Γεννήσεως στή Βηθλεέμ μέ τά γνωστά ἐπακόλουθα, προκειμένου νά δημιουργήσουν σοβαρό πρόβλημα στίς σχέσεις τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μέ τό Ἰσραηλινό κράτος.

Αὐτό καταγγέλλει ἡ ἐφημερίδα «*Νέοι Ἄνθρωποι*» (12 Ἀπριλίου 2002).

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι οἱ Ἰσραηλινοί δέν ἔχουν ἀκόμη ἐπικυρώσει τήν ἐκλογή τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Εἰρηναίου.

Ἐπίσης τά δυτικά Μ.Μ.Ε. στίς σχετικές ἀνταποκρίσεις τους ἀπέκρυπταν συστηματικά τό γεγονός ὅτι ὁ Ἱερός Ναός τῆς Γεννήσεως ἀνήκει κατά τό μεγαλύτερο μέρος του στούς Ὁρθοδόξους.

Ἄ «φωτισμένος» καί «προοδευτικός» Χαταμί

Ἔτσι παρουσιάσθηκε ἀπό τά ἑλληνικά Μ.Μ.Ε. ὁ ἀνώτατος θρησκευτικός λειτουργός τοῦ σιτικοῦ Ἰσλάμ καί Πρόεδρος τῆς Ἰσλαμικῆς Δημοκρατίας τοῦ Ἰράν Μωχαμέτ Χαταμί. Ὁ Ἰρανός ἡγέτης ἐπεσκέφθη στά μέσα Μαρτίου τήν Ἑλλάδα μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Ὁ κ. Χαταμί θά προσέφερε ἕνα καλό δείγμα πραγματικῆς προοδευτικότητος, ἐάν χρησιμοποιῶσε τίς ἐξουσίες πού ἀπορρέουν ἀπό τό ἀξιωματό του προκειμένου νά ἀποφυλακισθεῖ ὁ Ἑλληνας πού «τόλμησε», παντρεμένος στό Ἰράν μέ μουσουλμάννα, νά βαπτίσει χριστιανικά τό παιδί του... Ἀπό τή σχετική ἐρώτηση στή Βουλή τοῦ κ. Στ. Παπαθεμελή πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Ἑλληνας στό δικαστήριο θά ἀντιμετωπίσει τήν ποινή τοῦ θανάτου πού προβλέπει ὁ ἰσλαμικός νόμος γιά τίς περιπτώσεις αὐτές...

Καί Μουσεῖο Ἰσλαμικῆς τέχνης

Διαβάζουμε ὅτι θά γίνει καί αὐτό στήν πολυπολιτισμική Ἑλλαδίτσα μας. Μάλιστα τά κτίρια πού ἀνακαινίζονται γιά νά φιλοξενή-

σουν τό Μουσεῖο θρίσκονται πάνω ἀπό τά Μακρά Τείχη τῶν Ἀθηνῶν μέ ἀποτέλεσμα νά κινδυνεύουν μέ δλάδη ἢ καταστροφή τά ἀρχαῖα εὐρήματα, ὅπως φοβοῦνται οἱ ἐπιστήμονες.

Παραλειπόμενα ἰσραηλινῶν κατορθωμάτων στήν Παλαιστίνη Ἡ ὑποστήριξη

τοῦ ἀμερικανοεβραϊκοῦ λόμπυ

Ὁ ἀγωνιστικός «*Ἀντιφωνητής*» τῆς Θράκης σταχυολόγησε ἀπό τά διεθνή Μ.Μ.Ε. δηλώσεις σημαίνοντων ἀμερικανοεβραίων γιά τό δράμα τῆς Παλαιστίνης. Τίς μεταφέρουμε:

Τζόζεφ Λίμπερμαν, ὑποψήφιος ἀντιπρόεδρος τοῦ Γκόρ: «Δέν εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή γιά νά σταματήσουμε τούς Ἰσραηλινούς ἀπό αὐτό πού κάνουν μέ σκοπό τήν αὐτοάμυνά τους».

Ἐντουαρντ Κόχ, πρ. δήμαρχος Ν. Ἰόρκης, νῦν διευθυντής ΑΙΡΑC: «Ἐργαζόμαστε μέ τό Κογκρέσσο νά σιγουρευτοῦμε ἄν ὁ Ἀραφάτ ἀδιαφορεῖ γιά τίς ἀπαιτήσεις τῶν Ἀμερικανῶν καί τῶν Ἰσραηλινῶν νά σταματήσει ἡ παλαιστινιακή τρομοκρατία. Θά ὑποστει τίς συνέπειες».

Τόμας Φρήντμαν, ἀρθρογράφος τῶν «*New York Times*»: «Οἱ Παλαιστίνιοι εἶναι τόσο τυφλωμένοι ἀπό τή ναρκισσιστική τους ὀργή, πού ἔχουν χάσει τήν οὐσία ἐπάνω στήν ὁποία εἶναι κτισμένος κάθε πολιτισμός: τό ἱερό τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τή δική σου».

Σχόλιο «Π»

Ἐμεῖς συμπληρώνουμε μόνον αὐτό τό ὁποῖον ἐγράφη στόν Τύπο ὅτι ἡ λαϊκή ὑποστήριξη τῆς ἐγκληματικῆς πολιτικῆς Σαρὸν στό Ἰσραήλ ἐγγίζει τό 75%...

Γαλλία:

Πάλι στά σχολεῖα τά θρησκευτικά μετά ἀπό 120 χρόνια

Μεταφέρουμε ἀπό τήν ἐφημ. «*Ελεύθερος Τύπος*» τῆς 21.3.2002:

Τά θρησκευτικά ἐπιστρέφουν στά σχολεῖα

της «άθρησκης» Γαλλίας, έστω διακριτικά, έπειτα από 120 περίπου χρόνια!

“Όπως ανακοίνωσε ο ύπουργός Παιδείας της Γαλλίας κ. Ζάκ Λάνγκ, μετά την έκθεση που κατέθεσε στο ύπουργείο ο Γάλλος γνωστός διανοούμενος της Άριστερᾶς κ. Ρεζίς Ντεμπρέ, άποφάσισε «νά δημιουργήσει ένα νέο σχολικό ύλικό», στο όποιο νά περιλαμβάνεται καί ή διδασκαλία τών θρησκευτικών!

Τό πρόβλημα είναι τό ποιός θά διδάξει τά Θρησκευτικά, άφοϋ πάνω από έναν αιώνα δέν διδάσκεται στα πανεπιστήμια τίποτε που νά έχει σχέση μέ οποιαδήποτε θρησκεία!

Γιά τό σκοπό αυτό ανακοίνωσε ότι ιδρύεται ένα «Ευρωπαϊκό έπιστημονικό ίνστιτούτο για τίς θρησκείες» τό όποιο θά έχει σκοπό νά καταρτίζει εκείνους που θά διδάσκουν τό μάθημα.

«Θεολογικός Σύνδεσμος»: όχι στά θρησκευτικά ως κατήχηση

Καί ένῶ αυτά συμβαίνουν εις Παρισίους, οί έν Θεσσαλονίκη «προοδευτικοί» θεολόγοι του «Θεολογικού Συνδέσμου» (Πέτρος Βασιλειάδης, Ίωάννης Πέτρου, Μιλτιάδης Κωνσταντίνου καί οί σύν αυτοίς) προτείνουν από τίς στήλες του περιοδικού τους «Καθ' όδόν» νά παύσει τό μάθημα τών Θρησκευτικών νά έχει κατηχητικό χαρακτήρα καί νά άποκτήσει θρησκευτολογικό, καθώς αυξάνει τό ποσοστό τών μή Όρθοδόξων μαθητῶν στα έλληνικά σχολεία.

Έναντίον τών Όμολογιακῶν Σχολῶν ο κ. Ματσούκας καί οί σύν αυτῷ (βλ. άρθρο «Νέα μέθοδος ένώσεως μέ τούς Άντιχαλκηδόνιους Μονοφυσίτας», στή σελ. 9). Έναντίον του μαθήματος τών θρησκευτικών ως όμολογιακού - κατηχητικού ο «Θεολογικός Σύνδεσμος». Θέσεις άλληλοσυμπληρούμενες.

Άλήθεια δέν θά έπρεπε νά λάβουν θέση έπ' αυτῶν ή Ίερά Σύνοδος, οί Θεολογικές μας Σχολές, ή Πανελλήνιος Ένωσις Θεολόγων, αλλά - γιατί όχι - καί οί ίεροκήρυκες καί οί κληρικοί μας διά του Συνδέσμου των (Ι.Σ.Κ.Ε.) καί οί γονεῖς τών μαθητῶν;

Δημοσκόπηση άπογοητεύει τούς κατεδαφιστές

Πανελλαδική δημοσκόπηση που διενεργήθηκε στο διάστημα 21 Μαρτίου έως 5 Άπριλίου 2002 από την εταιρεία ALCO άποδεικνύει ότι ο έλληνικός λαός καί μάλιστα καί ή νεολαία, παρά την αντίθετη πλύση έγκεφάλου, έξακολουθεῖ νά είναι προσηλωμένος σε «παραδοσιακές άξίες». Έτσι ή μεγάλη πλειοψηφία τών έρωτηθέντων λέγει όχι στο χωρισμό Έκκλησίας—κράτους, όχι στην κατάργηση της πρωινής προσευχῆς στα σχολεία, όχι στην κατάργηση του θρησκευτικού όρκου, όχι στην καύση τών νεκρῶν, όχι στην προβολή σκηνῶν βίας καί σεξ από την τηλεόραση, όχι στην νομιμοποίηση του χασίς (την νομιμοποίηση ως γνωστόν είχε εισηγηθεῖ πρό έτων καί ο νῦν Ύπουργός Έξωτερικῶν της χώρας μας κ. Γ. Παπανδρέου), όχι στην κατοχύρωση νομικῶν δικαιωμάτων για ζευγάρια όμοφυλοφίλων, όχι στην άνέγερση τζαμιού στην Άθήνα, όχι στην κατάργηση του άδάτου του Άγίου Όρους.

Ένώ αντιθέτους λέγουν ναί στην ύποχρεωτική διδασκαλία τών Θρησκευτικῶν στα σχολεία, ναί στην πρωινή προσευχή στα σχολεία κ.ο.κ.

“Όπως λέγει ο ποιητής «σε τούτα έδῶ τά μάραμα κακιά σκουριά δέν πιάνει». Έτσι μέ τή Χάρη του Θεού καί στίς ψυχές τών ανθρωπῶν αυτου του φωτεινού τόπου. Άς μή ματαιοπονεί ή ντόπια καί ξένη νεοταξική θολοκουλτούρα.

Δωδεκαθεϊστής ό «Άρχων Άγιογράφος» του Οίκουμενικού Πατριαρχείου;!

Στό νεοεποχίτικο περιοδικό «Άβατον» (τεϋχος 23, Μάρτιος-Άπρίλιος 2002 σελ. 17) διαβάζουμε τά εξής άποκαλυπτικά:

«Άπό τό Δωδεκάθεο στην Όρθοδοξία

“Ο Ίωάννης Μητράκας θεωρείται ένας από τούς σημαντικότερους Έλληνες άγιογράφους. Η άποψη του, ώστόσο, για τό ίερό καί την άπεικόνισή του είναι έξαιρετικά ένδιαφέροντα.

“Εγώ ταυτίζω τόν Δία μέ τόν Θεό, λέει καί ύπογραμμίζει τίς ούσιαστικές αναφορές

στό έργο του στή θεά Ἀφροδίτη - τή θεά τοῦ ἔρωτα καί τῆς ζωῆς - καί στήν Παναγία 'έννοιες ταυτόσημες', κατ' αὐτόν 'μιά καί ἡ Παναγία εἶναι ἡ ἐξελιγμένη μορφή τῆς Ἀφροδίτης'.

Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ ζωγράφος Ἰωάννης Μητρόκας, πού πρόσφατα παρουσίασε τή δουλειά του στό κοινό τῆς Θεσσαλονίκης, εἶναι ἄπιστος. Τό ἀντίθετο: "Ἔχω μιά πολύ προσωπική σχέση μέ τό Θεό. Τόν θέλω δικό μου. Ζητῶ τή βοήθειά Του μέ τρόπο ἐπιτακτικό καμιά φορά. Θυμώνω καί στεναχωριέμαι. Φέρομαι στόν Θεό ὅπως Τοῦ φέρονταν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Εἶχαν μαζί Του μιά σχέση πολύ προσωπική. Αὐτό πιστεύω ὅτι ἔχει περάσει καί στά γονίδια μας. Ὁ Ἕλληνισμός καί ὁ ἀρχαῖος πολιτισμός βρίσκουν τή φυσική τους συνέχεια στό Βυζάντιο καί στήν Ὁρθοδοξία", λέει ὁ ζωγράφος.

Ὁ Ἰωάννης Μητρόκας εἶναι Ἄρχων Ἀγιογράφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Φιλοτέχνησε μεταξύ ἄλλων ἕξι ἀγιογραφίες πού ἀπεικονίστηκαν σέ ἰσάριθμα γραμματό-

σημα τά ὅποια κυκλοφόρησαν στήν ἐπέτειο τῶν 2.000 χρόνων τῆς Χριστιανοσύνης.

Τώρα, συμμετέχει στήν ἀγιογράφηση τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου στή Γενεῦη. Τό ὄλο ἔργο, πού εἶχε ξεκινήσει μέ τήν ἀγιογράφηση τοῦ Ράλη Κοψίδη, τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὁ Ἰωάννης Μητρόκας γεννήθηκε στή Θράκη καί θεωρεῖται αὐτοδίδακτος ζωγράφος. Ἐμπνέεται ἀπό θέματα λαϊκῆς παράδοσης, ἐνῶ ἀκολουθεῖ τή βυζαντινή τεχνοτροπία σέ ὅ,τι ἀφορᾷ κυρίως τή δημιουργία τῶν χρωμάτων.

Ἔργα του βρίσκονται στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο τοῦ ὁποῖου εἶναι καλλιτεχνικός σύμβουλος, στό Λευκό Οἶκο, στήν Ἀρχιεπισκοπή Ἀμερικῆς καί Αὐστραλίας, στό Μουσεῖο Βορρέε.

Σχόλιο «Π»

Περιμένουμε ἕνα σχόλιο ἀπό τό Φανάρι καί ἀπό τόν κ. Μητρόκα γιά ὄλα αὐτά τά ἀπίστευτα.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ συλλόγου «ΡΩΜΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Ἡρακλῆς Λαμπρόπουλος

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀθανάσιος Καγιᾶς (Ἐκδόσεις «Μυγδονία»)

Δαβάκη 18, Καλοχώρι Θεσσαλονίκης. Τηλ.: (0310) 754.254

Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407 - 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συντακτῶν τους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση, ὑπό τόν ὄρον ὅτι θά ἀναφέρεται ρητῶς ἡ πηγή προελεύσεως.